

Антін Мухарський
Орест Лютий

РОЗРИВ

Як я став «націонал-фашистом»,
покинув дружину та сімох дітей

Автобіографічний роман-концерт

Орест Лютий
Антін Мухарський
Розрив. Як я став «націонал-фашистом», покинув дружину та сімох дітей

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=18348426

*Розрив. Як я став «націонал-фашистом», покинув дружину та сімох дітей. Автобіографічний роман-концерт : Фоліо; Харків; 2015
ISBN 978-966-03-7201-6*

Аннотація

Антін Мухарський – письменник, арт-куратор, галерист, телеведучий. Засновник Союзу Вольних Художників «Воля або смерть» та мистецької платформи «Український культурний фронт». Народився, живе та працює в Києві. Розлучений. Багатодітний батько.

Орест Лютий – професор антропології. Автор та художній керівник музичного проекту «Лагідна та Сувора українізація». Народився, живе та працює в м. Стрий. Неодружений.

Роман «РОЗРИВ» створено за всіма законами компілятивного жанру епохи постмодерну та сучасної української неогеройки. Будь-яке звинувачення авторів у розпалюванні міжнаціональної та міжконфесійної ворожнечі, фашизмі, расизмі, гомофобії є

неприпустимим і свідчить про нестачу інтелекту та освіти, розумову обмеженість та тупість у adeptів подібних звинувачень. Читання цього роману не рекомендовано людям, схильним до екстремізму, тероризму, побутового насильства, людям із нестійкою психікою, синдромом совкового дебілізму та проявами політичної шизофренії, дітям до 18 років, вагітним жінкам. **Заборонено читання людям БЕЗ ПОЧУТТЯ ГУМОРУ!**

Після прочитання цього попередження жодні претензії не приймаються.

Содержание

Як я зарубав «мужика»	5
Відділення перше	14
Вступ	14
Пісня перша	27
Пісня друга	37
Пісня третя	48
Пісня четверта	56
Пісня п'ята	69
Пісня шоста	77
Пісня сьома	93
Кінець ознакомительного фрагмента.	95

**Антін Мухарський
Орест Лютий
Розрив
Як я став «націонал-
фашистом», покинув
дружину та сімох дітей
Автобіографічний
роман-концерт**

*Дітям – якщо їх колись зацікавить, що
відбувалося по той бік барикад*

**Як я зарубав «мужика»
Передмова до роману «Розрив»**

Мовчи, мужик!

Мовчи, тримай все у собі. Бухай, кусай руки, лікті, вкоро-
рти собі пеніса, але мовчи. Мовчи, сука, бо мужики мають

мовчати. Зиркати по боках, дути щоки, виглядати суворими і мужніми, бо вони мужики. А триндіти – то бабська справа. Як мовчиш – ти мужик. А як заговорив – підарас кончений. А ти ж не підарас? Ти ж мужик! Ну то й що, що баби пиздять? Ти маєш здохнути, сконати, в крайньому випадку покінчити життя самогубством, бо ти – мужик! А ще у тебе діти, мужик. Мовчи заради їхнього майбутнього, бо ти ж мужик. Що вони подумають по тата, коли дізнаються, що він – не мужик!

Лусни від перенапруження внутрішніх м'язів, переріж вени на руках і ногах, всрися врешті-решт, але мовчи, бля! Пойняв? Бо мужики мають мовчати! Ти що, пиздло? Візьми цигарку, сядь навпочіпки і, суворо дивлячись убік, сиди й кури. А тоді встань і когось убий! Мовчки. Бо ти ж мужик. Мужик ніколи не пиздить. Він довго мовчить, усе в собі ховає, все тримає під контролем, а потім піде і на хуй когось зарубає. Бо він – мужик! Так що, пойняв? Мовчи, сука, бо ти мужик!

Я не втримався. Написав роман. Написав усього за півтора місяці. «Дівочкі, напевно, я підарас, да?»

Хоча й не думав його писати. Після Нового року мав займатися іншим романом, який вже пообіцяв одному видавництву. Проте коли сів його правити і редагувати, то не зміг написати жодного рядка. Адже останні два роки мого життя – суцільний внутрішній діалог із колишньою дружиною

та моїми дітьми, з якими вона не дає мені бачитись, мотивуючи тим, що «папа сошел с ума», «папа улетел на другую планету», «папу забрالی демони», «у папи ізменілся нос і рот і, вапще, человека, за которого я виходіла замуж, больше нет!»»

Десятки, сотні разів я намагався пробитися до її розуму, до її свідомості, робив спроби нормалізувати стосунки та вступити в діалог. Усе дарма. З того боку – суцільні погрози, шантаж, наклепи, брехня та лайка.

Тому й написав РОМАН – прагнути розібратися у причинах, які призвели до того, що наша родина розпалася, діти більше року не бачили власного батька, а дружина усіма доступними їй способами та можливостями змішує мене з лайном на сторінках бульварних та гламурних видань, які аж вищать від радості, смакуючи подробиці того, як «це руде гівно кинуло мать-героїню з п'ятьма дітьми». За її словами, вона «ставить соціальний експеримент, наскільки суспільство готове захищати інтереси матері п'ятьох дітей. Бо я апріорі недоторканна! Суспільство буде на моєму боці, а якщо не на моєму, то таке суспільство не має права на існування, а така країна не має майбуття».

На початку нашого конфлікту вона безапеляційно заявила, що «знищить мене», а на питання «що тобі це дасть?» відповіла, що у такий спосіб «поновить вищу справедливість, де жінка-мати має бути піднесеною на суспільний п'єдестал!». – «А чоловік?» – «А чоловік – то так, хуйня, в прямому сенсі

цього слова, сировинний додаток, який має виконувати забаганки дітей та їхньої матері. А той, хто не згоден чи не справляється, – теж хуйня, бо заслуговує на загальну обструкцію! Слабак і вапще гандон і підарас кончений».

Вона цілком справилася зі своїм завданням. Мое життя перетворилося на суцільне пекло: нині я банкрут із боргом понад 1 000 000 (один мільйон) гривень; усе моє майно заарештовано; машини гниють на штрафмайданчиках. Періодично до квартири, де я живу, та до квартири моїх старих батьків, де маю частку, вдираються інспектори виконавчої служби з намаганням зробити опис.

Я не маю постійного місця роботи, бо через скандальну репутацію жоден телевізійний канал не наважується на співпрацю зі мною. Суди, до яких я звернувся з проханням залагодити наші стосунки, переносять засідання через постійні апеляції моєї колишньої дружини, затягуючи у такий спосіб фінансовий зашморг на моїй шії. Виконавчі листи з безумними цифрами (аліменти за рік – мільйон гривень!!!) приходять зі швейцарською точністю, а спроби достукатися до правосуддя розбиваються об невидиму стіну канцелярської казуїстики та недвозначних натяків про те, що «у вашої дружини висока „криша“, яку вона використовує, аби максимально затягнути процес, створити штучні борги й позбавити вас усього майна».

– Давай розлучимося! – пропоную ось уже два роки.

– Ні! Діти мають жити у повноцінній родині! Це моя прин-

ципова позиція!

– Ти збожеволіла! Яка повноцінна родина? Подивися на наші стосунки: ми не можемо знаходитися в одному приміщенні, а не те що жити разом!

– Я тобі не дам розлучення. А якщо суддя це зробить, то пиздець тому судді, бо ти мою вдачу знаєш – ославлю на увесь світ! Землю буде жерти за те, що позбавив дітей батька. Я за дітей – горло будь-кому перегризу. Я – мати-волчиця, я – степная кобиліца! – і т. д., і т. п. . .

Бідні діти. Вони не розуміють, що відбувається. Плачуть, пручаються, б'ються серцями об підлогу, коли мати тягне їх до суду, тикає в очі судовим виконавцям, канцелярським працівникам, тягає за собою як живий приклад своєї материнської гіперповноцінності. Мати одстоює їхні права? Мати піклується про їхній добробут?

Я залишив дітям і дружині все нажите в шлюбі майно (великий приватний будинок та чотирикімнатну квартиру). Я прописав усіх трьох дітей у квартиру, придбану до шлюбу, в якій зараз живу. Я добровільно взяв на себе зобов'язання виплачувати їхній мамі по 3000 (три тисячі) доларів США щомісяця на утримання дітей. Закріпив це нотаріально. А коли сталася революція, а потім прийшла війна, попросив у неї лише про одне – зменшити цю суму, бо заробітки впали в рази. Відповідь була: «А мне похуй! Перепісывай на меня все квартири, ілі я подаю в исполнительную службу і у тебя їх всьо равно отберут за долги!»

Я розумію, мама турбується про дітей, мама одстоює їхні права. Суспільна думка однаково буде на її боці, бо вона – красива, самостійна, незалежна, впевнена в собі, а ще – «відомий на всю країну експерт з сімейних стосунків, до думки якого прислухається не одне покоління сучасних українців». А я хто? Рудий клоун «містер Тайд» та «націонал-фашист» Орест Лютий.

Тому мовчу. Мовчу і спостерігаю, до якої міри цинізму, брехні, наклепів може дійти жінка у своєму праведному бажанні покарати «зарвавшегося самця». Часом не втримаюся і щось бовкну, типу: «Вона збожеволіла!» – і тієї ж миті наливаюся на суцільну обструкцію. «Гандон і підарас! Не смей ображати честь і гідність багатодітної матері! Подумай про дітей! Як їм далі жити з вашими розборками!» О'кей, знову сиджу і мовчу. Інколи надсилаю їй СМС: «Коли я можу побачитися з дітьми?» Вона відповідає: «Утром деньгі – вечером деті. Вечером деньгі – утром деті. ВСЕ ДЕНЬГІ – ВСЕ ДЕТІ:::)))».

Люди кидаються на вулиці з криками: «На хуя ви те все виносите в суспільний простір?» Намагаюся пояснити, що я мовчу... Але у народу складається враження, що тільки і роблю, що язиком плескаю. Бо заголовки такі: «Сніжана Єгорова та Антін Мухарський публічно з'ясовують стосунки!»

АЛЕ Ж Я – МОВЧУ!!! Та кому до цього діло! Бульварна преса потребує свіжого м'яса. І ніхто не хоче і не буде з'ясовувати, що й до чого, – всі звикли споживати лайно, брехню

і перекручення. І немає сили із цим жити, носити в собі.

Та вона не зупиняється. І ось уже змішують із брудом моїх дітей від першого шлюбу, мою першу дружину, батьків, рідних, мою професію, моїх друзів. І потужний хор прихильників волає: «Так його, Снежа, мочі! Мочі падонка і нігадя! Мочі сволоч, що дітей власних кинула. Ми на твоєй стороні, бедная ти наша, несчастная сіротинушка!» І чи не щодня у Фейсбуці новий пост – один ущипливіший за інший. Ага, мовчить! Значить, знає кіт, чиє сало з'їв. Не відповідає – значить, на твоєму боці правда.

Мовчи, мужик!

Страждай, бухай, але мовчи! Вона ж мати твоїх дітей! Що поробиш – глупа баба! А ти ж – мужик! Очима кругом водить, вилицями грає, такий тупий вираз на морду напнув, але мовчи, мужик! Ти ж мужик! Мужик! Піди, оно, комусь морду набий, або палець на носі відкуси чи жопу прострель! Бо не личить мужикам пиздіти, як бабам. Бо якщо ти пиздиш – то ти не мужик! А ти – мужик! Ото сиди і не пизди. Мовчи, бля, мужик!

І терпіння моє було титанічним!

Проте коли мама випадково дізналася з її переписки, що вона «старая б...дь, которая повиращивала ублюдочных синопчов дядей-блядей», і з нею трапився серцевий напад, я зрозумів, що терпіння моє скінчилося.

Заїбав цей мужик усередині, який усе мовчить і мовчить, наче гівна об'ївся. Узяв я його та й прихлопнув. Зарубав на хуй сокирою, як той Родіон Романовіч «старушку-процентщицу». Бо хто той мужик? Типовий москаль ординський. Раб суспільних штампів, пострадянська почвара та євразійський дурень. Уся Європа, весь цивілізований світ – ВМІЄ ГОВОРИТИ! Як виникає проблема, то краще про неї говорити, ніж ховати всередині, наживаючи хвороби та нервові зриви. А проблема Є!

Так ото ж я і кажу. ЗАЇБАЛИ КАЦАПСЬКІ БАБИ! Заїбали усі ці гламурні, пиздороті, всипані стразами дворові шавки, всі ці директори глянцевого журналістики, усі ці тупі бульварні шлюхи, що, вчепившись у багатих чоловіків, нав'язують свої жлобські провінційні смаки. Уся ця дешева провінційна піна, що, понаїхавши до Києва, диктує свої закони і «керує суспільною думкою».

Так ото кажу – мені до дури ваша тупа кацапська думка. «Синдром Окунської» свідчить про наявність у суспільстві ще однієї колосальної проблеми. Жінки, чий суспільний статус визначається як «багатодітна мати», використовуючи маніпулятивні схеми, домагаються уваги суспільства, публічно знищуючи своїх чоловіків, отримуючи з цього матеріальні та іміджеві зиски. Та й узагалі, проблема «успішних жінок зі сталевими яйцями», що використовують чоловіків виключно як об'єкти знищення, стає дедалі актуальнішою. Ось давайте про це і поговоримо!

Адже я довго мовчав, ніяк не коментуючи наші стосунки, сподіваючись на перемогу розуму та відповідальності. Я стійко, скільки було сили, тримав удари долі, судових виконавців, образи і наклепи в публічному просторі, розлуку з дітьми, їхній плач по телефону і питання: «Тату, коли ти до нас прийдеш?», хоч це вартувало мені передінфарктного стану, декількох гіпертонічних кризів та постійних нападів стенокардії. Однак здоров'я моє підірвано, як і матеріальний добробут, як і добре ім'я, – мені нічого втрачати. Роботи нема, часу вільного – купа, все думаю, як ми дожилися до такого? Тому сів і написав книгу.

Я не знаю, скільки мені лишилося жити, а тому не впевнений, чи встигну викласти дітям своє бачення ситуації, заручниками якої вони стали. Проте діти мусять дізнатися думку батька про ті події, які вони допіру бачитимуть очима своєї матері.

Душа моя випалена, і мені вже абсолютно байдуже, що скажуть і подумають люди. Знаю одне – тримати це все в собі більше несила. Ця книга написана кров'ю мого серця. І все в ній – майже абсолютна правда.

Пиздець мужику.

Амінь.

Відділення перше «Лагідна українізація»

*Диявол постає з піни на вустах янгола, що
вступив у битву за святу, праву справу.*

*Григорій Померанич
(російський дисидент)*

Вступ Вставай, країно рідная!

22 серпня 2014 року

Концертний зал Українського дому забитий вщерть, а люди все продовжують прибувати. Вони вже стоять у проходах і тиснуться до сцени.

Я радісно підморгую Марічці, яка допомагала організовувати сьогоднішній концерт, мовляв, це – успіх! Їй двадцять сім років, вона україномовна киянка і має зелені очі. А ще вона прекрасно вихована, виділяється гордою поставою, знає декілька мов, і з нею можна говорити про все на світі, особливо про мистецтво. Вона мистецтвознавець за фахом. Ми познайомилися з нею два роки тому на виставці Союзу Вільних Художників «Воля або смерть», що влаштував свої радикальні перформанси у ті часи, коли за це ще можна було

отримати реальний термін ув'язнення або сконати у калюжі крові у власному під'їзді після побиття невідомими молодиками.

– Навіщо вам, успішній людині, це треба? – запитала тоді.

– Щоб розхитати ситуацію.

– Я ж і питаю: навіщо?

– Так веселіше жити... Треба ж буде щось розповідати онукам!

І вже не віриться, що то було з нами, мирними, байдужими до геополітики громадянами, які допіру швендяли по магазинах, пліткували, дивилися по телевізору талант-шоу, народжували дітей, збирали гроші на нові холодильники, автівки й закордонні подорожі. Але ж були і мільйони на вулицях, і бойові зіткнення, де вперше довідалися, як вибухають світло-шумові гранати та ріже очі сльозогінний газ. А ще були барикади і стовпи чорного диму, який застилав небо над Києвом, коли на Грушевського поновлювалося протистояння. Були і водомети, і палаючий Хрещатик, і гімн України, що разом із молитвами підносився у небо в ту страшну ніч. А потім ріки жертвовної крові, пролиті героями Небесної сотні на вівтар України, що в муках народжувала нових героїв, вихаркуючи із себе проклятий імперський совок.

Нині на Майдані остаточно зачистили усі барикади, намети та осередки кублування різної напівкримінальної наволочі, яка, прикриваючись подіями недалекої давнини, удає з себе бувалих революціонерів, пиячить ночами, віджимає

мобільні телефони та дрібні гроші у перехожих, інколи зчиняючи перестрілки та штовханину з правоохоронцями. Усі справжні майданівці, «Правий сектор» та Самооборона – вже на Східному фронті, куди ми завтра вирушаємо з нашим проектом.

Але в залі ще стоїть дух зимових подій. Де-не-де сіро-блакитний ковролін підлоги подряпано та залито масними плямами дизелю. Спинки крісел не усюди рівні. У повітрі відчуваються далекі присмаки диму, нехитрих харчів, чогось такого, чим зазвичай пахнуть матраци, на яких довгий час сплять люди у верхньому одязі. А ще пахне дешевим взуттям і армійським гуталіном. Світлові прилади на сцені працюють через один, та й сама сцена зберігає сліди недавнього розгартіяшу. Недбало підібрані якимись мотузками діряві куліси, порізаний екран на задньому плані і, знову-таки, подертий в деяких місцях, вичовганий ногами ковролін, на якому розставлено музичну апаратуру.

Минув лише тиждень, як звідси прибрали весь революційний крам: каремати, спальні мішки, ящики із консервацією, книжками, каністри з пальним, електрогенератори, теплий одяг, каски і дерев'яні щити – лише ті, котрі не мали художньої цінності. Розписані ж артефакти буремної доби виставили у центральному залі разом із виставкою «50 найкращих фото Майдану».

Сьогодні Український дім уперше відкрив двері для широкої публіки після революційних подій, що прокотилися по

ньому непередбачуваним історичним цунамі – його буремні хвилі десь повибивали вікна, десь повисаджували двері, десь попалили стіни, а десь позаливали запасники водою. Одразу біля центрального входу, на гранітній рожево-червоній підлозі, й досі збереглися сліди від розривів гранат, якими гатили ВВешники у мітингарів у ніч штурму з 25-го на 26 січня.

Стояв тоді лютий мороз до мінус двадцяти п'яти, а хлопець в армійській касці з підбитим оком, пляшкою коктейлю і палицею у руках поруч зі мною щосили волав до силовиків, які забарикадувалися зсередини: «Виходь! Виходь!». Волав так надривно, що зірвав собі голос.

«Ви мене впізнали? – спитав зненацька, коли сьогодні після презентації я підписував перші примірники альманаху. – Ми разом стояли у ту ніч. А потім ви були у нас з концертом на п'ятому поверсі у Будинку профспілок. Я й тепер у „Правому секторі“ воюю. Тільки-но з-під аеропорту, утримуємо позиції в Пісках. Під Іловайськом, кажуть, біда. Завтра знову повертаюся».

Сьогодні виповнюється рівно півроку, як Янукович утік з країни. Саме на цю дату ми призначили презентацію великого історично-культурологічного альманаху «Майдан. (Р)Еволюція духу», над яким працювали останні сім місяців. Понад двісті найкращих фото, відібраних з майже десяти тисяч, близько сорока інтерв'ю з учасниками, історичних, філософських, мистецьких статей та есе – аби його створити і видати, мусив продати офіс, бо спонсорів не знайшлося.

– За дві хвилинки починаємо. – Марічка підходить до мене, і я роздивляюся срібні сережки у вигляді маленьких квіточок в її вушках. А ще відчуваю аромат її волосся, що спадає на оголену шию і плечі.

Цей альманах ми робили разом. Більше скажу: без неї я б цієї роботи не потягнув. Вона професіонал. Дуже чарівний професіонал, яких мало. Я щасливий через те, що доля подарувала нам шанс познайомитися. Питаю:

– Як там пан Орест?

– Хвилюється.

– Дорогі друзі, – Орест Лютий за лаштунками збирає дошка себе музикантів, – нині даємо незвичний концерт. Зазвичай ми виступали на барикадах, у полях, у клубах, на відкритих фестивальных майданчиках, корпоративних та приватних заходах. Сьогодні вперше виступаємо у повноцінному концертному залі на шістсот місць. Сцена диктує свої закони – тут уже нема за чим сховатися. Тому дуже прошу бути максимально включеними у дійство. Спілкування, комунікація між музикантами, артистизм, позитив включаємо на повну. Хочу нагадати, що наш проект – це любов. У любові він створювався, любов'ю наповнений, любов'ю ж має і надихати.

Музиканти уважно і зосереджено слухають, зрідка киваючи головами. Помітно, що вони теж трохи нервують. З боку зали чути перші оплески. Десять хвилин на восьму.

– Ну, з Богом!

Орест киває головою звукорежисеру, і той рушає до пульта. Музиканти поправляють краватки, капелюхи, беруть інструменти.

За хвилину світло в залі гасне. З динаміків лунають слова попередження: «Шановні пані та панове, музично-культурологічний проект „Лагідна українізація“ створено за усіма законами компілятивного жанру епохи постмодерну. Будь-яке звинувачення авторів у розпалюванні міжнаціональної та міжконфесійної ворожнечі, фашизмі, расизмі, гомофобії є неприпустимим і свідчить про нестачу інтелекту та освіти, розумову обмеженість та тупість у adeptів подібних звинувачень. Перегляд цього проекту не рекомендовано людям, схильним до екстремізму, тероризму, побутового насильства, людям із нестійкою психікою, синдромом совкового дебілізму та проявами політичної шизофренії, дітям до 18 років, вагітним жінкам. Заборонено перегляд проекту людям БЕЗ ПОЧУТТЯ ГУМОРУ! Всіх вищезазначених осіб просимо покинути залу до початку дії. Ваша присутність у залі свідчить про вашу згоду з усіма наведеними правилами. Жодні претензії не приймаються. Бажаємо вам приємного перегляду та прослуховування».

Далі у запису хору й оркестру лунає вступна композиція:

Вставай, країно рідная, вставай на смертний бой
З комуно-шовіністами, з імперською ордой!

Хай мова благородная з усіх усюд луна,
Іде війна народная, культурная війна.
Москви лихі запроданці не сміють нас повчати,
Як нам творить історію, як думати, як співати!
Хай мова благородная з усіх усюд луна,
Іде війна народная, культурная війна.
Хай згинуть усі сволочі, злочинці всіх мастей,
Гнобителі-душители українських ідей!
Хай мова благородная з усіх усюд луна,
Іде війна народная, культурная війна.

* * *

4 липня 2012 року

– Ти куди собрався? – дружина захопила мене зненацька в гардеробній кімнаті.

– Під Український дім. Там люди гуртуються проти мовного закону Ківалова – Колесніченка...

– Ти нікуди не поедешь. Уже первий час ночі. Завтра с утра дітей надо отвезті в садік, потому что водітель попросілі отгул...

– Анжело, я поїду.

– Будь ти проклятий со своєю революцією! Дебіл!

Останнім часом у нас з дружиною все пішло шкереберть. Це сталося після того, як у моєму житті з'явився професор антропології Орест Лютий – дуже схожий на мене чоловік се-

редніх років, у гуцульській крисані та окулярах. Вдягнений у незмінну білу сорочку з краваткою-метеликом, німецькі військові галіфе з підтяжками та міцні, начищені до блиску чоботи.

– Проклятий «націонал-фашист»! – звично репетує дружина. – Што про тебе люди подумають, что ти сошьол с ума на старості лет?

– Мені не цікаво, що про мене подумають люди. Хай вони переймаються тим, що про них подумаю я, – закінчую зашнуровувати доктори «Мартінси», вдягаю чорну болоньєву куртку із вишитим черепом та логотипом Союзу Вольних Художників, – а особливо ті, про яких ти так турбуєшся. Всі ці Табачнікі-Недельськіє, Вольнови-Окунськіє, Насті Рибчинські та Олі Сумські, з якими ти у Фейсбуці переписуєшся, всі ці Захарченкі, Азарови і Пшонки, на яких ти працюєш. Вся ця гламурна, безталанна ригіанальна наволоч.

– Ця ригіанальна наволоч нам гроші платить і на корпоративи запрошує. Якби не вони, ми б уже давно від голоду померли! А хто дітей годувати буде? Доній твій? Чи Юля? Чи Луценко, які в тюрмі сидять? Сам там незабаром будеш!

– Буду!

– Сука! Чтоб я тебя больше дома не відела! Вот если сейчас уйдьош, можеш не возвращаться.

О пів на першу ночі чорний «Міцубісі Л-200», розмальований під махновську тачанку, з написом «Воля або смерть»

позаду і номерними знаками «МАХНО», вирулює на Південний міст. За кілька хвилин я вже буду на Європейській площі.

Шість років тому ми купили невеличкий новий будинок на Осокорках. Узяли кредит у триста тисяч доларів і ось днями його виплатили. А ще побудували гостьовий будинок для няні та гостей, барбекю-хатку, невеликий басейн – райська місцина. Живемо з двома дочками дружини від першого шлюбу Анастасією та Олександрою та нашими трьома дітьми, Андрійчиком, Орисею та Іванчиком, якому от-от має виповнитися три місяці. А ще у мене двоє дівчат від першого шлюбу, Софія та Іванка, що живуть з моєю першою дружиною. От вам і загадка: «Загалом на двох у нас семеро дітей. У кожного – по п'ять. А спільних – троє. Питання: скільки треба грошей, щоб прогодувати та вивчити таку ораву? Відповідь: багато!»

«А може, вона права? – думаю я собі, згадуючи, яким оскаженілим поглядом проводжала мене дружина. – Може, ну його на хрін, розвернутися на мосту Патона і додому? Ну хіба без мене не розберуться? І що я там забув? Народ потусується, погомонить. Митці поспівають-потанцюють-почитають вірші. Тягнибок утне радикальну промову. Може, хтось оголосить голодування. Політики отримають свої дивіденди. Народ випустить пару...

Ось і розворот на мосту Патона. Вирішуй, друже, у тебе є мить! Е-е-е-ех! Проїхав! А все могло б статися інакше. Як

часом багато залежить від однієї тільки миті.»

За п'ять хвилин уже паркуюся біля філармонії. Народу перед Українським домом досить багато.

– Привіт, друже! – прямо за мною стає машина «Останньої барикади», з якої виходить Славко Пономарьов, координатор усіх проєктів цієї мистецької агенції.

– Привіт. Щось треба?

– Хлопці оголосили голодування. Води просять.

– То поїхали на Поділ. Там «Фуршет» цілодобово.

Славко віддає наказ підігнати свою автівку під сходи Українського дому, а сам сідає до мене. Дорогою розповідає, що ось-ось мають підвезти звукове обладнання.

– Все дуже серйозно. Ти б бачив, скільки беркутні зібралося біля службового входу й на Трьохсвятительській. Головне – ніч протриматися, а зранку люди підтягнуться.

– Слухай, у мене є новий проєкт музичний – Орест Лютий, може, чув? Невже не чув? Ну це такі українізовані зразки російської попси, шансону, пропагандистських пісень. Ми зараз альбом готуємо... У мене з собою на флешці є кілька. Може, поставимо?

Коли ми повертаємося з водою, апаратура вже працює на повну. «Я не здамся без бою...» – співав Вакарчук.

Женя Нищук – незмінний голос Майдану з 2004 року – закликав усіх зберігати спокій і час від часу надавав комусь слово.

Все, зрештою, було як і звичайно. Хтось надривним го-

лосом читав Шевченка і Стуса, хтось намагався заспівати «Червону калину» й гімн України. Інколи слово брали політики і готували народ до «рішучих» дій. Нарешті з'явився Тягнибок із командою, і стало веселіше. «Слава Україні! Героям Слава! Слава Нації! Смерть ворогам!» Це все, безперечно, згуртовувало і надихало, але плану не було. «Що робити?» – питав народ. «Стоїмо до ранку!»

З'явилися розкладачки для голодувальників, підтягнулися фольклористи з бандурами та сопілками, і ось уже танцюють гопака на сходах, якісь бабусі роздають обереги, сивовусі інтелігенти-аграрії зі стійким запахом часнику з рота та мохнатими бровами пророче повчають молодь, юрмляться якісь жевжики з камерами – фільмують та фіксують. «Геть СБУшників!» Нагорі ходить поважний Кличко з охороною. Сергій Власенко – адвокат Тимошенко – весь час комусь телефонує. Народні депутати, громадські діячі, журналісти, видавці, письменники, мистецтвознавці, – словом, творча інтелігенція. Довкруг купа знайомих облич. Ось художники на підпитку:

– Ну що, почалося?

– Та де там! До ранку побачимо!

– І що, будуть розганяти?!

І раптом: «Атака! Атака!» – юрбу хилитнуло.

– Займаємо оборону! – хвацько і досить впевнено командує Тягнибок.

Народ біжить сходами нагору. Стає стіною з боку Трьох-

святительської. І не бояться ж! Але нічого страшного не відбувається. Проста ротація ВВешників. Пара взводів заходить до службового входу. Хлопці нормальні. Посміхаються. До них відразу підбігає передовий «загін примирення» – бабуся та тітоньки у вишиванках, дівчата у віночках. Завивають. «Синочки, ви ж наші! Невже ви народ будете бити?». Дівчата: «Хлопці, ви що, проти народу?» – «Та ніхто не буде вас бити!» – суплять брови.

Бійцям простягають воду, цукерки, чай. Ті відмовляються.

Напруга спадає. Знову Вакарчук у динаміках, знову фольклористи танцюють гопака, знову товариство «Проміт» декламує Шевченка. Всі з полегшенням посміхаються і кивають одне одному головами: «Але ж при слові „атака“ не розбіглися! А навпаки! Може, щось воно та й вийде?»

– Друже, – кажу я до Славка, – то постав Ореста Лютого?

– Що ставити? – він у ноутбуці відкриває флешку.

«Вставай, країно рідная!»

За мить у динаміках звучить МОЯ пісня.

«Провокація!! Провокація!!! – істерично кричить у мікрофон Женя Нищук, зачувши перші акорди знаменитої радянської мелодії. За його криками ніхто вже не розбирає слів. – Вимкніть радянські пісні! Не піддавайтесь на провокацію!!!»

«Якого хера?» – забігає до машини якийсь незнайомий чувак у майці з цитатою Покальчука «Вчіть, блядь, українсь-

ку мову!».

Славко ніяково знижує плечима.

– Це українізований варіант радянської пропагандистської пісні, – намагаюся я пояснити ситуацію.

– На хуй! На хуй! – кричить чувак, хапаючись за голову. – Ставь, блядь, Вакарчука на хуй, ілі «лента за лентою»! К ебням ці експерименти!

– Хто це? – питаю у Славка, коли чувак відбігає геть.

– Якийсь організатор чи то від «Свободи», чи від «Батьківщини», хер його знає. Бардак повний! Але, як бачиш, народ не готовий таке слухати.

– Та бачу.

До ранку ми тоді достояли. Люду більше не стало. Кілька разів була загроза штурму, народ гуртувався, але штурму не було. Десь о сьомій, коли вже сонечко гарно піднялося з-за даху Національної філармонії, я поїхав додому. Розбудив Андрійка, нагодував його сніданком і відвіз до дитячого садочка. І тільки із вранішніх новин довідався, що десь близько восьмої таки стався штурм. Хлопці зі «Свободи» були на вістрі атаки й навіть розпилювали сльозогінний газ. Декількох заарештували. Сходи зачистили.

– І що тепер? – зловтішно всміхається дружина, спостерігаючи, як я повільно і зосереджено ціджу недопите дитяче какао, вслухаючись у вранішні новини на 5-му каналі.

Я мовчу.

Пісня перша

Мурка. Груді № 6

(відео – Ютуб за тегом:
Орест Лютий «Груді № 6»)

Під час вступу музиканти виходять на сцену і займають місця поруч зі своїми інструментами: барабани, бас-гітара, гітара-бандура й акордеон. Суворо дивляться в зал.

Орест Лютий за лаштунками, знявши капелюх, проказує коротку молитву: «Господи, помилуй мене грішного. Пробач мені лайку, пробач гріх лицедійства. Не заради себе стараємось, а заради України єдиної, соборної, неподільної. Во славу Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь». Хреститься.

Як тільки вступ закінчується, музиканти беруть до рук інструменти. На мотив славнозвісної «Мурки» лунають вступні акорди бандури та чотири такти перегри. На сцені стрімко з'являється Орест Лютий.

Прибули в Одесу батяри зі Львова.
В бенді були хлопці та дівки.
Трохи мандрували, трохи випивали,
Співали повстанські пісні.
В бенді була ляля – звали її Галя,

Схожою на Мерилін була.
Всі одеські кралі заздрили тій Галі,
Шостий розмір грудей-бо мала...

ПРИСПІВ.

Ех, Галю – ти моя Галочко,
Ех, Галю – ти моя лялечко,
Ех, Галю, Галино з Винників,
Пробач негідників.

Виступали в клубах, грали по весіллях,
Адже і в Одесі люди є!
Русофіли кляті взяли нас на хаті.
То були агенти ФСБ.
Тупо бикували, тубу поламали,
Кажуть, що «прієхали ви зря!»
Толік, мій напарник – гарний був ударник,
Взяв та і ударив главаря!
Зав'язалась драка, кровію умилась
Вся ота кацапська братва.
Лютував наш Толік, тільки от недолік —
Хтось та і узяв набрав «нуль-два».

ПРИСПІВ.

Дві доби в мусарні – каша і параша,
Весь отой зросійщений базар.
Вийшли ми надвечір люті і голодні
І зайшли в найближчий тіпу бар.

Бар був – караоке,
Тупо там співала вся місцева бидло-гопота.
Тільки що за диво: бачим, з мікрофоном
Залом ходить Галя молода.
Чмо бритоголове книжку відкриває
І співає Лепса «Наталі».
Галя на подпевках, як продажна дівка,
У бюстгальтер ховає рублі.

ПРИСПІВ.

Ех ти ж наша Галю, що ж ти наробила?
Зрадила бандерівський фасон,
Плюнула на гідність, плюнула на мову
І співаєш зеківський шансон!
Ми чекали довго. Десь годині в п'ятій
Виповзла ота пропала честь...
Тільки зорі знали, як ми зав'язали...
Їй на спині груди номер шість!

ПРИСПІВ.

* * *

Хочете – вірте, а хочете – ні, а написалася ця пісня саме в Одесі, у травні 2011 року. Один із бонз Партії регіонів святкував там свій ювілей. Нас з дружиною запросили бути ве-

дучими.

На ту пору ми брали кожен по три тисячі доларів гоноруру. Десять відсотків віддавали організаторам. З решти – виплачували кредит, будувалися, ростили дітей та інколи їздили подорожувати. В середньому на двох заробляли близько двадцяти тисяч доларів на місяць. Це – так собі... До кризи 2008-го було краще. Тоді я сам у середньому намолочував ледь не по чверть мільйона зелених на рік. Рекламував пральний порошок, горілку, побутову техніку. Мав агенцію з організації та проведення масових свят, працював на телебаченні. Став власником розкішної двоповерхової квартири на Подолі, купив офіс, побудував з батьками заміський будинок, де в гаражі стояли три гарні автівки на всі випадки життя.

Що й казати, тепер ті роки здаються райським часом. Річки кипіли від зграй жирного лосося, що йшов на нерест, стада вгодованих бізонів паслися на смарагдових луках, і великий Маніту був прихильний до новонародженої української нації, яка чи не вперше у своїй страшній, голодоморній, колоніальній історії тішилася й насолоджувалася справжнім добробутом.

– Вот сіди, блядь, і диши в трубочку, революціонер херов! – гримала на мене дружина, коли ми, оголосивши виступ Григорія Лепса, пили в гримерці якісне французьке «Шаблі» по сто двадцять євро за пляшку.

– Чего тебе не хватаєт? Дєті умніци, жєна красавіца,

родителі живи, корку хліба, як твої колегі артисти в театрах, не догризаєш!

– Анжело, так країна ж гине!

– Яка, на хуй, країна? Котічек, я тебе прошу, не гневі Бога!

Я заткнувся і духом перехилив келих вина, закусивши його елітним «брі».

– Та ладно, расслабся... Випий ще. Стішок помніш: «На віноградніках Шаблі гусари девишечк... пленялі. Спочатку ім стихі читали, а потім всьо-такі еблі!» Ха-ха-ха... Чуток вина, побольше юмора, здорового похуїзма, і всьо буде в порядку!

До горла підкочував відчай.

У сусідньому залі співав Лепс, а за столами у шикарному одеському клубі «Міленіум» зібралася ледь не вся владна верхівка країни. Данецькіє, макеєвськіє, енакієвськіє, луганськіє, одеськіє... П'яні і щасливі! У них є все – влада, гроші, хитрість, підступ. Єдине, чого у них нема, – совісті. Трохи пафосно звучить? Ні хуя себе! А Лепс з Кобзоном, Антонов та «Машина часу» з Макаревичем, а чорна ікра в цеберках, а феєрверк на п'ятдесят тисяч доларів – це не пафосно?! Та будьте ви прокляті!

Причиною мого відчаю була якась чи то родичка ювіляра, чи якась інша наближена до нього особа. Така, знаєте, вульгарна одеситка років сорока, з губами, накачаними гелем, та роздутими цицьками, запханими у глибоке декольте. Жлобський акцент видавав присутність в її житті біогра-

фічної сторінки, пов'язаної з відкриттям та становленням оптового ринку «7-й кілометр». Таким голосом гарно кричати: «Біляші, біляші – гарячі, гарячі, гарячі... Халодное піво, криветкі...»

Проте, по порядку.

Люди мого покоління мають пам'ятати тодішнього спікера Партії регіонів Олійника. Спершу, здається, він був з Ющенком, потім з Тимошенко, а тепер перекинувся до Януковичів. Термін «тушка», що означав депутатів, яких перекупали за гроші, тоді тільки входив у моду. Треба віддати йому належне: завжди розмовляв українською мовою. Так було й на тому святі – вітальну промову він проголосив українською. Я теж звернувся до нього українською. Ми про щось там поговорили, пожартували, посміялися. Ну, здавалося, «всьо нормально», в Україні ж живемо.

Та тільки ми оголосили Лепса і вже було рушили за лаштунки, до мене підскочила ота пиздорта дворняжка у стразах і загавкала: «Ш-ш-штоби ви нікагда, гав-гав! Сличите... Ні-каг-да, гав-гав, не смели здесь говорить на етой проклятой мове, гав-гав! В зале сам святой Агафангел, Джарти Васілій Георгієвіч, гав-гав, которий себя плохо чувствует, гав, но всьо равно приехал, Єфремов, Львовчкін, жена президента с синовьямі, а ви, блядь, гав-гав, на етой мове сучей балакаете! Как мне людям в глаза смотреть?»

Я скам'янів. Слова не міг вимовити. Кров кинулася в голову.

– А в чьом дело, девушка? – спробувала розрулити ситуацію дружина.

– А чого ето он по-українські тут балакаєт, гав? Ми вам за другой язык деньгі платім!

– Хорошо, хорошо, не волнуйтесь, больше етого не повторітся. Правда, котічек?

Це зараз легко казати: «Та захвав би їй мікрофон у рота за такі слова! Та послав би чимдалі!»... Зараз, коли їх уже нема. А тоді промовчав, проковтнув... Бо було страшно. Бо, здавалося, вони прийшли на десятиліття, на цілу половину мого активного життя, щонайменше років на 20–25, як Путін. Бо ми втратили свій шанс, віддавши свою волю і свої надії в руки жлобкуватого пасічника-сибарита, що разом зі своєю кумівською зграєю поховав усі наші мрії та сподівання на чесне й гідне європейське життя, профукавши у пустопорожніх балачках весь наш креатив, захват і щирість помаранчевої карнавалії. Воістину, зрадники гірші за ворогів, бо найбільше деморалізують. Стояв. Мовчав. Уже вкотре за життя. Відпрацьовував бабки. Бо діти, кредит, старенькі батьки і купа зобов'язань перед світом. Жізнть, бля!

Зазвичай подібні свята закінчувалися однаково: коли всі артисти відспівали, святковий торт розрізали, а нестійкі гості роз'їхалися, реальні пацани запрошували якогось місцевого «шансонье» й аж до ранку співали з ним «Гоп-стоп», «Владімірській централ», «Бутирку», «Золотіє купола», ну, й останнім часом «Спят кургани тьомніє».

Не оминала ця доля прокурорів, суддів, голів комітетів Верховної Ради, міністрів і всіх тих, хто, здавалося б, мусив розуміти, що не личить високопосадовцям отак нагло і відверто демонструвати злиття держави і криміналу. Але їм було байдуже. Морок оповив країну, точився отруйними міазмами російської попси та шансону з усіх державних глоток, радіо та телевізійних ефірів.

Тож коли ми з дружиною полишали свято, із залу чулося могутнє хорове: «Мурка, ти мой мурьоночек! Мурка, ти мой котьоночек!»

– Суки! Покидьки! Уроди! Ненавиджу! – кипів я від безпорадної люті, коли вона тягла мене, п'яного та розхристаного, до автівки.

Тієї ж ночі я вперше познайомився з Орестом Лютим.

Він прийшов до мене під ранок в одеському готелі «Мюцарт», коли я ледь забувся у тривожному сні. Сів поруч і спитав: «Боляче?»

«Дуже боляче, – підвівся я на ліжку, абсолютно протверезівши, і закрив обличчя долонями. – Втратив свій шанс на щось гідне, продався, скотився до скоморошества. Книжок не пишу, віршів не складаю. Отак веселю народ, розважаю, маю незлі гроші, славу гламурного телеведучого й цілковиту депресію. З матеріального боку все добре: будинок, діти, автівки, закордонні подорожі. А в душі – пустеля. Країну просрали. Не можу дивитися на ці владні пики, чути їхні сло-

ва, посміхатися їм, тримаючи дулю у кишені. Бридко це все, огидно. А найбільше сам собі огидний!»

«То час ставати до боротьби, брате!»

«Немає сил. Та й не вірю я, що в цій країні можна щось змінити».

«Будь-яка дорога починається з першого кроку. Бо якщо не ми і не зараз, то хто і коли?»

«Так що робити?»

«Дій. Тільки вчинки, а не слова і роздуми, вимощують шлях і освітлюють путь. Не захищайся і ні перед ким не виправдовуйся. Стій на своєму та йди уперед. Ніхто на світі тебе не знає так, як знаєш себе сам. Уся сила в тобі. А отже, ніхто не має права тебе судити, бо в кожного своя дорога і своє призначення. Я час від часу являтимусь тобі й буду підказувати, що робити».

«То краще скажи – з чого починати?»

«З найсвятішого для них. Бий у саме серце, викривай їхні негідні молитви, позбавляй сенсу їхні сакральні псалми. Ось тобі тема: пам'ятаєш обкладинку диска Братів Гадюкіних „Було не любити“? Там дівчина у віночку з грудьми до пупа? Напиши на мотив „Мурки“ українську пісню „Груди № 6“. І будемо вважати, що ми з тобою почали нашу творчу співпрацю!»

Кімнатою готелю вже блукав травневий ранок. Не вмикаючи світла, я сів за письмовий стіл і за півгодини олівцем у брендованому блокнотику «Моцарт» написав текст. Ко-

ли закінчив, перший промінь зазирнув у номер крізь тюлеві фіранки і впав на те місце, де нещодавно сидів Орест. По-клавши блокнот під подушку, я засмикнув штори, забрався у ліжку і міцно заснув. І снилася мені якась приємна херня, типу вареників зі сметаною. Таке буває.

Пісня друга

А я – не москаль

(відео – Ютуб за тегом: Орест
Лютий «А я – не москаль»)

Зазвичай після українізованої «Мурки» в залі зчиняється овація. Інколи зал вітає колектив стоячи. Але цього разу глядачі просто шалено аплодують.

– Гутен абенд, бон суар, гуд івнінг, доброго вечора, дорогі друзі, леді енд джентльмени! На сцені високохудожній антитоталітарний гурт «Сталін унд Гітлер капут» (барабанщик робить музичний акцент) та професор антропології Орест Лютий із проектом «Лагідна» та, можливо, трохи згодом «Суворі українізація»!

Овація вибухає наново. Орест піднімає капелюха над головою і чемно вклоняється навсібіч. Поправляє імпозантну краватку-метелик. В його руках з'являється диригентська паличка.

– Перед тим як продовжити наш концерт, я б хотів дізнатися, чи є в залі москалі.

Якась наволоч, навіть у Стрії чи Коломійі, обов'язково закричить:

– Є-є-є-є!

– Секундочку, – каже Орест і робить рукою такий жест, наче трохи зігує. – Перед тим як вигукувати такі дурниці, давайте розберемося зі значенням слова «москаль». Адже, як відомо, багато наших російських друзів плутають його із національною приналежністю до російства. Тобто якщо росіянин – то обов’язково москаль. А це в корені неправильно. Як професор антропології авторитетно заявляю: москалем може бути будь-хто – росіянин, француз, англієць, німець чи навіть китаєць, але здебільшого росіянин. Бо «москаль» – то синонім до слів «окупант, загарбник, наволоч і кат». Людина, дотична до паназійської шовіністичної великодержавної ментальної парадигми, чиему народженню і процвітанню ми завдячуємо злиттю двох форм буття: європейського та азійського. По факту маємо мутанта начебто європеоїдної зовнішності, але з абсолютно азійським варварським мисленням та деспотичною формою суспільно-політичного буття. Я не занадто складно висловлююсь?

У переповненому залі Українського дому панує ніякова тиша. Мовляв, ми тут прийшли концерт слухати, матюки всякі співати, а він отаке!..

Але Орест продовжує антропологічну атаку.

– Так от, москаль – це падлюка, яка теоретично може жити в кожному з нас. Основна її ознака – імперська, загарбницька сутність, що живе за рахунок окупованих народів, придушення свобод, брехні, пропаганди та інших злочинських

схем та схемочок, а також, і це дуже важливо, впевненості у власній «богоізбранності», що проявляється в термінології «Особенний путь», «Духовність», «Третій Рім», «Руський мір» ну і таке інше.

На жаль, зараз Росія хвора на «москальський синдром». Але й там лишається багато людей, які відстоюють високі принципи європейського гуманізму та лібертаріанських цінностей, що їх москалі навмисне спростили до зневажливих плебейських лінгвістичних фейкоформ «підори», «піндосія», «гейропа» і таке інше. Нестійка, схильна до шаблонізації зовнішніх факторів психосоматична система типового москаля вдається до спрощення та нівеляції будь-яких складних філософських та естетичних форм цивілізованого впливу.

Типове для москалів явище «шаріковщини», засноване на превалюванні тваринних інстинктів над суто людськими якостями аналізу, самопізнання, самовдосконалення, і зараз є дуже розповсюдженим на теренах колишнього Радянського Союзу. Та й сама висока російська культура є радше опором «внутрішньому москалю», що живе в російській колективній душі й багато чинить лиха не лише довколишнім народам, а й «внутрішнім ворогам» у вигляді митців та інтелігенції.

Узяти, хоча б, стовпів російської літератури та філософської думки – Пушкіна, Лермонтова, Грибоедова, Гумільова, Бердяєва, Маяковського, Пастернака, – усі вони в той чи ін-

ший спосіб боролися з великодержавним імперським москалем і врешті ставали його жертвами. І зараз чимало росіян не піддаються на пропаганду рашизму. Пропоную згадати їхні прізвища! Хто то може бути?

Із залу чуються вигуки: «Макаревич, Каспаров, Акунін, Парфьонов, Ахеджакова, Собчак...»

– Ну от бачите, вже шість є! – жартує Орест, і в залі чути сміх. – На сто п'ятдесят мільйонів і це непогано! Адже сказав Господь до біблейського Лота: «Не знищу Содом і Гоморру, якщо знайду там хоч одного праведника». Тому треба відрізняти москалів від нормальних росіян. Я навіть сам зізнаюся – колись був москалем!

По залу пробігає хвиля здивування. Чути таке від українського праворадикального українізатора готові не всі.

– Це сталося тоді, коли мене примусово забрали служити до армії і я два роки провів в окупаційному контингенті радянських військ у Німеччині. Співав в ансамблі пісні й танцю. Саме там у 1989 році було написано пісню «А я – не москаль». Але перед тим як її заспівати, я знову хочу задати питання: «Чи є в залі москалі?»

На цей раз у залі тиша.

– А чи є в залі хохли?

– Є-є-є-є-є! – знову закричить якась падлюка, а може, й не одна. Причому в центральних та східних українських містах таких глядачів трапляється більше.

– Стоп, стоп, стоп, – каже Лютий і знову наче трошки зі-

гує. – Тут теж треба розібратися. Бо хто такий хохол? Хохол – це той, хто служить москалеві, визнаючи над собою його силу і моральну перевагу. Нехай тримаючи дулю в кишені, нехай сокиру за спиною або обріз під пахвою, але все одно вклоняється йому і служить. Бо москаль і хохол нерозривно пов'язані й жити одне без одного не можуть. То я ще раз питаю: чи є в залі хохли?

Тиша.

– Чи є в залі українці?

– Є-є-є-є! – вибухає зал.

– СЛАВА УКРАЇНІ!

– ГЕРОЯМ СЛАВА!

– Оце інша справа! – Орест Лютий широко і щасливо посміхається. – А тепер трохи історії. Як уже казав, пісню «А я – не москаль» написано у далекому 1989 році. Ми з моїм другом Сашком Бойком, чий батько був дисидентом і відсидів 12 років у мордовських таборах, присвятили її хлопцям, що закосили від радянської армії й не стали «москалями». Співали підпільно для підняття бойового духу. Від радянської окупаційної армії закосити було не гріх. А от від української, яка захищає нашу честь і свободу, косити аж ніяк не можна. Тому зараз я хочу почути в залі оплески на адресу наших славних воїнів, які тримають бойові позиції на сході та півдні України, які сьогодні знаходяться в цьому залі, нашим славним волонтерам і медикам, усім тим, хто творить історію нашої молоді держави!

У залі зчиняється овація. Цього разу всі підхоплюються і довго, зі сльозами на очах аплодують.

Орест жестами просить публіку заспокоїтися.

– Уважно подивіться на того, хто сидить поруч: праворуч, ліворуч...

Зал слухняно крутить головами.

– Той, хто не співає разом з нами, той...

– Моска-а-а-а-аль!!! – вибухають сміхом глядачі.

Звучить акордеон, потім вступає бандура. Орест співає на мотив «Пісні про зайців» з радянського кінофільму «Діамантова рука».

У карпатським лісу, де тріпочуть смереки
І з мольфарів-дубів облітає листва,
В турпоході митці від призову косили
І при тому промовляли отакі слова:

ПРИСПІВ.

А я – не москаль, а я – не москаль,
І не буду я советам служити.
А я – не москаль, а я – не москаль,
Бо не можу я у неволі жити.

А мольфари-дуби, щось шепочуть смерекам.
За поганих доріг хлопців хрін хто спійма.
Косить молодь від армії (радянської).
Від тупої утіхи...
І при тому промовляє отакі слова:

ПРИСПІВ.

А я – не москаль, а я – не москаль,
Хоч мій дядя був той ще кадебіст.
Він за влади рад був москалю брат,
А я не москаль, я – правий анархіст!

Ла-ла-лай...

* * *

Початок липня 1987 року. Невелике пруське містечко Франкфурт-на-Одері. Зі скотарських вагонів з нарами у три поверхи вивалює натовп «воїнів-визволителів». Майже дві доби нас везли у тих вагонах від військового аеропорту Фюрстенвальде до Франкфурта, відстань між якими – не більше ста кілометрів. Везли ночами. Потайки. Вдень стоїмо на якихось запасних коліях, а вночі зі швидкістю десять кілометрів на годину рухаємось і знову стоїмо, пропускаючи цивільні поїзди та товарняки.

Радянський військовий аеропорт Фюрстенвальде теж категорія відносна. Поле, посеред якого злітно-посадкова смуга, а поруч, за два кілометри, оточене колючим дротом наметове містечко. Вода із заіржавлених чанів – гірка і хлорована. Туалети – застелені дошками провалля в землі, загороджені

брезентовими шторами. Бридкі пологові будинки для мільйонів мух, які зліталися на рештки перлової каші, поточених комахами галет та крутого солдатського гівна, замішаного на смердючій, як казенний чай, сечі.

Чай, із дивним присмаком якихось медикаментів, дають зранку і ввечері. Його привозять польові кухні й черпаками розливають у металеві кружки, що теоретично мають бути у кожного солдата, але у багатьох нема, бо довкруг працює одвічний москальський принцип: «не украдьош – не проживьош». Багато хто з України «проїбав» свої кружки у перший же день, а потім викупав їх за цигарки, леза для гоління чи цукерки у тих самих хлопців з Тюмені, Казані чи Нижнього Тагіла.

Весь день харчуєшся сухпайками – вже оспівана консервована перловка-«шрапнель дріб шістнадцять», галети та ще якийсь біогумус типу тушонки, де замість м'яса суцільна вода та жир. Від цього раціону запори траплялися такі, що воїни по два тижні не могли із себе нічого вичавити. Очі ставали, як курячі яйця, ануси кровоточили і вкривалися геморойними шишками після кожного більш-менш вдалого випорожнення. Переказували, що якийсь кент з Волгограда отак і вмер, сручи, отримавши крововилив у мозок від напруження. Але на диво, ями з гівном були заповнені вщерть. Давалася ознаки велика кількість людиноподібної худоби з країн Середньої Азії, які жерли ту тушонку з превеликим задоволенням, а потім всідалися перед наметами у кола на

«кортах» і про щось там собі гомоніли на мові Темучіна, чи то пак Чингісхана, Тохтамиша й іноді трошечки Ходжі Насреддіна, про що свідчили лукаві погляди у бік «белих братів», що мучилися від запорів і липневої спеки, нічим не гіршої за ту, яка буває в Самарканді чи Кизилкумі десь у березні-квітні, коли цвіте урюк.

Азіатів було дуже багато. На три-чотири літаки з європейської частини СРСР було по десять авіалайнерів з Душанбе, Улан-Уде чи Семіпалатінска. Це мене дивувало. Ну невже не можна було створити в центрі Європи хоча б ілюзію цивілізаційної дотичності СРСР до європейських норм та стандартів, надсилаючи сюди служити європеоїдів з Прибалтики, Вітебська чи глухої рязанської деревеньки Сукіно-Єгорушкіно? На хера тут, у центрі Європи, неподалік від місць, де творили Моцарт із Бахом, Шопен, Вагнер, Еріх Марія Ремарк, Зігмунд Фройд, Кафка та, вибачайте на слові, Карл Каутський, – уся оця татаро-монгольська гопота? І тільки трохи згодом я зрозумів цей геніальний демографічний пиздець, без сумніву розроблений у суворих кабінетах Луб'янки.

Три доби у таборі для новобранців, дві у дорозі, а до того ще два тижні на перевалочному пункті в Україні біля Білої Церкви, і це, зауважте, без жодної можливості прийняти душ чи отримати нелімітований доступ до води, щоб, як казав старшина Акінфієв, «окунуть мудя». І ось о п'ятій ранку радянську худобу вивантажують зі скотарських вагонів, де замість туалету – вічко у підлозі, й ведуть вулицями затишного

пруського містечка Франкфурт-на-Одері, в якому розташовано головний розподільний пункт Групи радянських військ у Німеччині.

Нескінченна колона голених голів у червонозоряних пілотках з мармизами, вкритими пилом, багнюкою, і вже не розбереш, де голова удмурта, киргиза, хлопкороба, гречкосія, токаря другого розряду, семінариста, ботаніка, філолога чи студента театрального інституту ім. Карпенка-Карого, як ото, приміром, я. І кожен одягнутий у форму, на два розміри більшу, у дерев'яні кирзові чоботи зі смердючими онучами всередині, і кожен тягне за спиною напханий гівняною тушонкою «вещмешок», з припасованою до нього шинелкою, якою вкривалися вночі на нарах у телячих вагонах. І нема тій колоні кінця й краю.

Встає сонце. З віконечок охайних фарбованих будиночків мовчки визирають молоді й не дуже обличчя німкенів (німці взагалі встають дуже рано). Чоловіків нема. Їм соромно. Їхню землю окуповано, і вони не спроможні зарадити цій біді.

«Ей, дівушкі, давайте знакоміться!» – вигукує із нотопу якийсь малец-удалець з Уфи чи Наро-Фомінська, й обличчя зникають.

Для чого це все? Щоб знала Європа, знав світ, що отам, за високими, обнесеними колючим дротом парканами військових частин, ховається півмільйона варварів, які будь-якої миті можуть осідлати тисячі танків, літаків, БМП і БТРів, а також запхати дула своїх немитих хуїв у піхви ошатних єв-

ропейських пані й кінчати в них автоматними чергами смертельно небезпечної азійської сперми на очах зніяковілих європейських лохів-інтелектуалів в окулярах.

І понесе Європа від москаля. І народить істоту, наче європеїдну зовні, але з чорною варварською і нев'єбіческі загадочною душею, полною протіворечій, способною как на великіє духовніє вознесенія, так і на страшніє смертельніє грехопаденія! Согрешила Європа с Азією – получилась Росія. Мутант, которого умом не понять, а хуем не ізмерить! Потому как і понімать нечего. Ні то ні сьо. Хуй знаєт шо. Достоевскій руліт!

Тремти, Європо, тремти, світ! Орда іде! Люта, страшна, голодна. Незборима татаро-монгольська орда! Хайль Ленін! Хайль Сталін! Хайль СРСР!!!

А хуле.... Деди воєвали.....

Пісня третя

Вагони, повнії москалів

(відео – Ютуб за тегом: Орест
Лютий «Вагони, повнії москалів»)

– Так ви фашист?

– Я український націоналіст.

– Так ето же одно і то же! Пасматріте на него... Шапочку одел баварскую, галіфе немецкіе, того гляді крікнет «Хайль Гітлер!».

Передноворічний ефір кінця 2012 року на телеканалі «Інтер», куди нас запросили виступити з гуртом «Сталін унд Гітлер капут», був в усіх сенсах «гарячим». Це був розквіт «антифашистської риторики» від спікерів Партії регіонів.

Фашизм вбачали в усьому: у вишиванках, у жовто-блакитних стрічках на машинах, у цитуваннях Шевченка: «І вражою злою кров'ю волю окропіте», у перевиданні нецензурованих творів Хвильового та Івана Багряного, та й у самій українській мові, бо злочинний закон Ківалова – Колесніченка, який де-факто робив російську другою державною, було ратифіковано Верховною Радою та підписано Януковичем.

– Все еті ваші штучкі бандеровськіє нам очень хорошо ізвестни, – не вгамовувалася Олена Бондаренко, одна з провідних регіональних спікерш. – Спочатку танці-песенкі, а потім «ночь длінных ножей»! Забили волинську різню? Дітей распятих только за то, что оні не українці, забили? А єврейськіє погроми! А Бабій Яр!

– Єлена, зачєм ви передьоргіваете? – намагався зупинити її московський ведучий Євген Кісельов (не той, що на ОРТ, а той, що з вусами і губами прицмокує).

– Не останавлівайте мене, Євгеній, еслі ви уж прігласілі етіх господ, так називаємих артїстов, в студію, то я, как народний депутат, імею право сказать всьо, что я о нїх думаю. Ето називається «обикновенний фашизм». Знаєте, фільм єсть такой? Там рассказивается о преступлєніях нацистов во время Второй міровой войны! І там єсть епізод, когда трактор ровняєт трупи возле Освенціма. Так вот я еті кадри всю жизнь помнїть буду! І дітям своїм і внукам завещаю. Будь проклят фашизм!

– Так, а кадри украинского Голодомора... Десять мілліонів українцев, виморєнних голодом!

– Ето всьо брєхлівая западная пропаганда, – бризкає піна з рота на комір сукні. – Не било нікакого украинского голодомора. Ето било явлєніє в масштабах всей страны. Там і русскіє гіблі, і казахі і, вообще, Євгеній, я до глєбїни души поражена, как ви такіх артїстов могли накануне Нового года прігласить в студію?

– Орест Лютий – самий резонансний музикальний проект 2012 года. Мільйони переглядів в Ю-тюбе!

– Там голиє сіські теж мільйони переглядів збирають!

– Так, давайте продовжимо дискусію чуть пізніше... Кстаті, голиє, так сказати, сіські в Ю-тюбе заборонені. Єще одне невеличке передьборгіваніє фактів от Єлени Бондаренко, но это к делу не относітся. А сейчас невеличкый музикальний сюрприз от Ореста Лютава. Прошу, господа!

– Дякую, панове. – Орест Лютий чемно вклоняється аудиторії. – Наступна наша пісня написана на честь людини, яку нинішній президент Янукович підступно позбавив звання Героя України. Але хіба можна забрати це звання у людини, що до останнього боролася і вмерла з ім'ям України на вустах? Отак колишні «Шаланди полніє кефалі» в нашому українізованому варіанті перетворюються на «Вагони, повнії москалів». Герою України Роману Шухевичу присвячується! (Подивитися на реакцію Олени Бондаренко можна на Ютубі за тегом «Орест Лютий на „Інтері“».)

Вагони, повнії москалів, в Бескидах Роман підривав,
І комунацькі пси славчали, як на гілляку їх саджав.
Синіють гори за Самбором, і Стрий так лагідно тече,
А Роман наш бере гранату, і жодна падла не втече!

ПРИСПІВ.

Я вам не скажу за всю Україну,
Вся Україна дужа й широка...

Але у Карпатах й на Волині
Пам'ятають Рому-вояка.

Гуцулка Ксеня якось вранці з долини принесла наказ.
Йому сказала: «Всі вас знають, а я так бачу перший раз».
Сургуч зірвавши із пакета, їй з сумом Роман відповів:
«Ви дуже файная кобета... та треба бити ворогів!»

ПРИСПІВ.

Вже третій день гудуть Карпати про славний,
переможний бій.
Так Роман наш, вояк завзятий, гуцулку Ксеню полюбив.
Вже третій день печуть гуцули з НКВДистів шашлики.
На свято батяри вдягнули старі петлюрівські шлики.

ПРИСПІВ.

* * *

Сам проект матеріалізувався абсолютно спонтанно. Наприкінці 2011 року прийняли ще один антиукраїнський закон «про скорочення квоти української музики в теле- та радіоэфірах», і тоді я зрозумів: «ЦЕ ВІЙНА! МОЯ ОСОБИСТА ВІЙНА!»

Тієї ж ночі до мене знову навідався Орест Лютий:
«Тепер, сподіваюся, ти зрозумів, наскільки все серйоз-

но?»

«Так, друже».

«То вперед, до роботи. Рядки пісень мають бути, як кулі. Самі пісні – снаряди і напалм. Соціальні мережі та Ютуб – вогнемети та важка зброя. Ти мушиш цілити в саме яблучко їхньої загарбницької місії. Зачистка культурного простору та української свідомості від заразної російської естетики, демотивація імперських міфів, руйнування стереотипів. Найсакральніші, найглибінніші основи російської музичної експансіоністської навали треба зруйнувати вщент. Від наших пісень має виносити мізки і розривати серця у всіляких великодержавних шовіністів, совкових дебілів та путінських шавок. Від радикальної мистецької діяльності в українських душах має пробуджуватися воля та народжуватися шал боротьби, що долатиме рабський страх, посіяний там імперією. Звучить трохи самовпевнено? А що робити? Принаймні треба встряти в бійку, а там побачимо. Згода?»

«Згода».

Залягаю у шанці й обираю мішень.

Буквально за два тижні було написано всі пісні до альбому «Лагідна українізація». З'явилися «Вагони, повнії москалів», «КДБ працює», «Взорвали бюста в саду біля обкому», «З чого починалась Московія», «Народная шахтёрская», «Ах, Бандеро, український апостол!», «Убий у собі москаля», «Слава Україні». Після перегляду нескінченних «Голубих аганьков» з'явилося послання до російських зірок

та телепродюсерів із назвою «Братішкі заїбали!», чи то пак «Алла Пугачьова».

Відгулявши новорічні свята, я скликав музичний колектив, з яким зазвичай працював на корпоративах.

– Друзі, хто готовий сісти в тюрму за українське мистецтво? – спитав напівжартома.

Прослухавши репертуар, хлопці погодилися взяти участь у цій авантюрі, і я їм за це безмірно вдячний. Адже всі розуміли, на яку небезпеку ми наражаємося самі й наражаємо своїх близьких. Антиукраїнський морок ставав дедалі нестерпнішим. За це вже били, звільняли з роботи, позбавляли бізнесу, викидали з країни.

– Та нам що? – знизав плечима наш незмінний акордеоніст Любомир Бартка, – вас реально посадять, а нам просто по шиї надавати можуть!

– У разі чого валіть усе на мене!

– Яволь, майн фюрер!

Усі засміялися, й репетиції почалися.

Перше відео знімали чи то 15, чи то 16 січня 2012 року. Знімали в студії звукозапису й одночасно писали звук. Я наполягав на тому, що всі кліпи мають бути аскетичними, наче з бандерівської криївки.

– Звук і зображення можуть бути недосконалыми, – казав я до оператора і звукооператора водночас. – Це пісні воєнного часу, тому й естетика цілком воєнна, сувора.

За один день записали шість роликів. Через місяць зняли

ще п'ять. Отак на музичному фронті розпочалася наша три-
вала і виснажлива мистецька боротьба.

За втілення проекту «Легідна та сувора українізація» я висловлюю щирю подяку Дмитру Табачнику та його поплічникам, котрі намагалися переписати історію України за московським сценарієм. Дякуємо Олені Бондаренко за неперевершену антиукраїнську риторику. Дякую «підрахую» Ківалову та його другу Вадіку Колесніченке за «мовний закон». Дякую усім комунякам та депутатам-запроданцям, які не голосували за закон про визнання Голодомору геноцидом українського народу.

Дякую Партії регіонів, Лесяку Бузині, всякій журналістській наволочі, що регулярно світилася на телебаченні з промовами: «Україна – не состоялась. Росія круче всех!» Дякую особисто ще одному Табачнику – Яну – за його програму «Україну мають таланти», де совкова мумія Кобзона укупі з іншими адептами радянської некрофілії та їхніми гламурними тьолками вишукано «стібалися» над усім українським.

Дякую Валіду Арфушу за брехливі глянцеві журнали і взагалі дякую всім глянцеvim проросійським журналам за стійку антиукраїнську позицію. Дякую всім радіостанціям і, зокрема, «Руському радію», радіо «Шансон», «Шарманка», «Авторадію», «Радіо Алла» та іншим – за популяризацію російської попси, шансону, блатняка. Дякую продюсерам телеканалів за нескінченні серіали типу «ВДВ атакує»,

«Спецназ», «Менти», «Якісь там казакі», «Якісь там станіци», «Якісь там бедние Насті, Наташі, Свети і Лери», а також за дебілізуючі розважальні шоу.

І насамкінець хочу сказати велике «ДЯКУЮ» за наш проєкт колишньому президенту Януковичу, прем'єр-міністру Азарову, міністру МВС Захарченку та генпрокурору Пшонці. Ваші харі, слова, вчинки, тупа самовпевненість, жлобство ваших дружин та оточення, ваш несмак, ваша непереборна «совковість», малоросійство, мавпування московських звичок, православний бандитизм («однією рукою хрестимося, іншою пиздимо»), брехня, здирництво, боягузтво, ваша ницість, переляканість, ваша мерзенність – так мене ЗАЇБАЛИ, що мені нічого не лишалося, як випустити Ореста у публічний простір.

Це сталося першого лютого 2012 року, коли ми виклали в Ютуб ролик на пісню «Вагони, повнії москалів».

– Они тебя уб'ют! – ридала в трубку дружина, вагітна нашою третьою дитиною.

На ту пору я, про всяк випадок, сховався у селі під Києвом, де мав будинок і дописував не менш радикальний за проєкт «Орест Лютий» автобіографічний роман «Доба. Сповідь молодого бандерівця» (раджу почитати).

За один день ролик зібрав понад 30000 переглядів. Для українського Ютубу то був беззаперечний успіх.

І стало страшно! Дуже страшно.

Пісня четверта

КДБ працює

(відео – Ютуб за тегом:
Орест Лютий «КДБ працює»)

– Колишні КДБісти в залі є? – питає Орест Лютий у публіки.

– Є! – озивається хтось.

– Відповідь неправильна, і знаєте чому? Тому що колишніх КДБістів не буває. (Сміх у залі.) Вони завжди – на «боевом посту». Все фільмують, все знімають і чекають на свій час, коли всіх нинішніх українських патріотів почнуть мочити нові загони НКВД, що придуть з боку путінської раші. Але ми вас уже не боїмося! Приходьте, нам є чим вас пригостити. А краще незабаром ми самі прийдемо до вас у гості. До Криму, наприклад... І заселимо його не кадебістами у відставці, а бійцями добровольчих батальйонів та воїнами, що пройшли АТО.

Скажу більше, наступна пісня написана за реальними подіями, що відбулися саме в Криму 9 травня 2011 року. Про них нам написали українські патріоти, які й досі лишаються на півострові, хіба що після анексії перебувають на нелегаль-

ному становищі. Там взагалі багато наших! І якщо ви згодні, що Крим – то Україна, озвіться оплесками!

Зал вибухає овацією. Скандує: «Крим – то Україна!»

Звучить українізований одеський блатняк на тему «Как у нашей бабушкі отобралі честь».

Якось в Севастополі, а може, в Балаклаві
Прям на День Побєди трапилася жєсть:
Шєстеро бандєрівок-курортниць з міста Львова
В генєрала КДБ відібрали чєсть.

ПРИСПІВ.

Грєчно дякуєм – КДБ працює,
Грєчно дякуєм – КДБ не спить,
Грєчно дякуєм – й мріє, аби знову
Грєчно дякуєм – повернуть ту мить.

Згвалтували бідного прямо у мундирі,
Бо він коньяк «Таврічєскій» їм щєдро наливав,
А прапор краснозвєздний, бля, втопили у сортирі —
Накрив, либонь, курортників «любві девятий вал»!

ПРИСПІВ.

Не їсть, не п'є наш відставник – любов така зараза.
Та хрін з ним, із тим прапором, – тут іншая біда:
Накрив столи, купив коньяк, а тут така образа:
Ну хай не шість бандєрівок, хоча б одна прийшла!

ПРИСПІВ.

Шукають тих бандерівок старі гебешні круки,
Шукає тих бандерівок російське ФСБ
Не через те, що алий стяг спаплюжили ті суки,
А через те, що любить сук «таваріщ» з КДБ.

* * *

«Націонал-фашистом» я став не відразу. Це тільки тепер, коли дружина публічно мене так називає, я зрозумів, що я – таки він. Бо люто ненавиджу комуняк, совок і все, що з ним пов'язано.

Мій довгий шлях до свідомого націонал-фашизму розпочався 14 листопада 1968 року, коли о пів на дванадцяту ранку у вокалістів українського естрадного ансамблю «Мрія» корінних киян Дмитра і Валентини Мухарських народився хлопчик вагою чотири кілограми та зростом 53 сантиметри. Ця визначна для усього світового фашизму подія сталася у лікарні імені Калініна, чії вікна виходили на Київський зоопарк, а саме в той бік, де містилися мавпячі вольєри. Цей факт, либонь, справив значний вплив на усе моє подальше життя. Адже з дитинства підсвідомо розумів, що мавпи дуже схожі на людей, а деякі люди – на мавп, що не всі люди насправді люди, а здебільшого або тварино-люди або лю-

до-тварини, навіть якщо мають «Мерседес» С-класу, їздять на шопінг до Мілана і вже навчилися правильно вимовляти словосполучення «когнітивний дисонанс», словом, ви мене зрозуміли...

«Кончений фашист від самого народження!» – радісно зойкнуть у цьому місці літературні оглядачі та мистецькі критики, які регулярно поливають мене брудом на сторінках різних видань, звинувачуючи у праворадикальному екстремізмі. А я їм відповім: «Пішли на хуй, гламурні підараси!». І далі абсолютно чемно продовжу...

Перший мій антропологічний бонус полягав у тому, що я народився стовідсотковим білявчиком. Таке собі гарне, жирне, пухке і рожевощоче дитинча, яке батьки принесли у старий родинний будиночок на Подолі, на вулиці Мирній, де споконвіку живуть найлютіші київські фашисти – укри, власовці, жидобандерівці, праведники Сіону, недобитки польської шляхти, гусити, таборити, сваргуни і сварожки й навіть міфічні роми, що вклоняються давньоарійській свастиці. Оця напівміфічна дрібна буржуазна наволоч і була тим живильним ґрунтом, на якому проросло, а згодом і розквітло моє рішуче «націонал-фашистське» нутро! Бо геть усі з вищеназваних категорій громадян були крайніми індивідуалістами й рішуче заперечували засади колективного існування, що їх активно насаджувала радянська пропаганда ще до мого народження.

З маминого боку я майже стовідсотковий «руський». Мій

дід по мамі звався Десятниковим і був київським міщанином з тих, хто ще півтори тисячі років тому допомагав Києву будувати перевіз через Дніпро. Бабця ж була донькою дворянина Вітебської губернії (про що свідчить дбайливо збережена нею метрика), який втік з революційного Петербурга у 1918 році, а опинившись у Києві, помер від тифу, полишивши дружину з чотирма дітьми на руках. Кажуть, у Петербурзі тримав величезний будинок на вулиці Моховій, а прізвище мав польське – Машевський.

Не вдаючись в обтяжливі подробиці генеалогічних колізій, зауважу, що через усе життя моя бабуся-аристократка пронесла декілька базових життєвих принципів: «Діти мають бути нагодованими!», «Душа, взуття і білизна в домі мають бути чистими!», «Бог є! А той, хто це заперечує, – преться у дупу!». З'ясувалося, що в історичній перспективі ці принципи виявилися набагато життєздатнішими, аніж, приміром, «П'ятирічку за три роки», «Партія – ум, честь і совість нашої епохи» чи «Пролетаріат – авангард світової революції». Звичайно, що в тому бабусі завзято допомагав дідусь, який хоч і служив головним картографом на Київській поліграфічній фабриці, хоч і був комуністом, але усіх своїх дітей таємно похрестив і до кінця віку із захватом потайки згадував, як петлюрівці на його очах порубали декількох білогвардійців на Андріївському узвозі. «Ото були наші хлопці!» – казав дід, навчаючи мене правильно малювати українську хату-мазанку, так щоб і тин був, і призьба, і стріха, і мальви

довкола. Він був не тільки картографом, але й прекрасним художником-графіком – оформив своїми ілюстраціями чимало підручників і наукових праць.

По батьковій лінії – теж суцільний армагеддон – москальщина та бандерівщина, разом узяті. Дід мій (батьків батько) – Олександр Олександрович Мухарський – син коваля з подільського містечка Кам'янець, уроджений гайдамака. Герой трьох воєн: Громадянської, Фінської та Великої Вітчизняної, від 18 років він тільки й знав, що воював. Спершу у складі 1-ї Кінної армії (похід на Варшаву), потім у складі бригади Котовського, де завідував польовою артилерією, а потім як командир зведеного артилерійського дивізіону з декількох батарей «катюш». З цими «катюшами» він пройшов усю війну, брав Прагу і Відень. За що дістав орден Леніна, два «Бойових Червоних Прапори», два поранення, тяжку контузію, а ще великий генеральський будинок на площі Шевченка, трофейний «Опель», купу трофейних же картин, зброї та різного краму. Словом, «погуляв» дідусь Європою не зле. Примітним фактом біографії було те, що упродовж 1947–1949 років він був військовим комендантом міста Львова. Там, на вулиці Поморській (нині Мішуги), у приватному секторі й досі стоїть шикарний будинок у стилі довоєнного конструктивізму, де він мешкав до початку 50-х.

«Так він же наш! Наш! У нього тоже деди воевали», – з радості заволають «наші», але я вас мушу розчарувати. Так не любити радянську владу і ненавидіти Сталіна могли тіль-

ки ті, хто пережив ту страшну війну. Тому моя вам порада: запхніть свої убогі імперські міфи «про дідів» у сраку і послухайте нащадка справжнього героя війни – мого батька.

«Твій дід, – казав він мені, – Сталіна ненавидів люто. Пам'ятаю, як на початку березня 53-го року я прийшов до нього з траурною пов'язкою на пальті й плачу: „Тату, як же ми тепер без Сталіна жити будемо?“»

А він мені: «Нарешті ця сука здохла! Хай його чорти в пеклі деруть! Скільки людей загубив!». Потім напився на радісах і салют у себе на подвір'ї влаштував. Я питаю: «Як же так: весь народ у жалобі, а ти веселишся?». А він мені: «Бо народ не знає, скільки мільйонів ця падлюка погубила! А я знаю!»

І розповів історію з 37-го року, коли був понятим при арешті ворога народу. «Я тоді, – каже, – навчався на курсах у вищій школі офіцерів у Москві. І от ми з твоєю мамою (моєю бабусею, теж дворянкою Житомирської області – метрика є!) пішли на останній сеанс до кінотеатру „Ударник“, що поруч із Котельнічеської набережною. Дивилися „Ленін в Октябрє“. Після сеансу вийшли прогулятися, аж ось до нас підходять хлопці у кашкетах із синіми околицями й кажуть: „Товаріщ майор, просім вас попрісутствовать прі аресте врага народа. Пройдьомте“. Зайшли у той знаменитий сірий будинок на набережній, піднялися ліфтом на сьомий поверх, заходимо до квартири, в коридорі стоїть легендарний комбриг Тухачевський в кальсонах. Як побачив мене, аж затру-

сився... Ми ж з ним і у 20-му на Варшаву ходили, а потім білих на всіх фронтах ганяли, а потім скільки разів на полігонах зустрічалися. „Саша, – каже, – як ти міг?! Ти віриш у те, що я ворог народу?“ Певне думав, що я спеціально його здав. А я стою, слова не можу вимовити. Закляк увесь. Страшно. НКВДисти довкруз орудують, все перевернуте догори дригом. Не пам'ятаю, як той протокол арешту й підписав. Досі собі цього простити не можу. І Сталіну не прощу! І Берії, цьому жирному пацюкові, не прощу! Стількох людей великих загубили!»

«Тату, тихше, тихше!» – намагався я його заспокоїти, і мені самому було страшно, що чую такі слова.

«Крові на них ріки, синку! На Гітлері й на Сталіні! І невідомо, хто з них гірший!»

«Тату, що ти кажеш! Тебе посадять! Тебе розстріляють за такі слова!»

«Вже не розстріляють! Все! Здохла тварюка, і хай! Зараз до Берії доберуться, а стріляти вже, синку, не будуть... І так уже всі постріляні, хто хоч щось знав. Тепер ваш час настає жити, будувати. Ми вже все – відстрілялися!»

Отаке мені розказував батько про мого діда, якого я бачив рідко, бо він після війни жив з іншою родиною. Але те, що Сталін сука, я знав від самого дитинства.

Подальше моє становлення як лютого «націонал-фашиста» відбувалося завдяки дитячим дворовим іграм «у войнушку» та суперпопулярному фільму «Сімнадцять миттєво-

стей весни». Саме цей фільм, без перебільшення, породив наймасовішу фашизацію дітей середини-кінця 1970-х. Оця красива, шляхетна ССівська форма, оці загадкові піратські черепи у петлицях, кашкети з вигнутими околицями, чорні автівки, кабінети, бар «Елефант», уся ця виважена арійська естетика... Яка там на хуй Лені Ріффеншталь! Тетяна Ліознова – ось хто прославив Третій рейх на увесь Радянський Союз. Розумні, виважені, підтягнуті німці зі шляхетними рисами облич, на відміну від усіх цих замурианих чортів-комбатів з рязанськими пиками та фронтовими «стограмами», в обвислих на сраках, вічно обісраних галіфе, увесь цей колгоспний командний склад із тлустими генералами на чолі, з кривоногим Жуковим на білому коні...

Словом, в іграх про войнушку усі міські діти переважно хотіли бути «німцями», а уся колгоспна гопота, що понаїхала до Києва зі своїх Свердловсков і Красноперекопсков, Стаханових та Днепродзержінсков, однозначно опинялася на протилежному боці.

А ще були іграшкові індіанці, ковбої, залізничі з будиночками, жувальні гумки, справжні дерев'яні форти та інші фантастичні іграшки, що їх мені батьки присилали з далекої та казкової Німеччини. На відміну від наших уйобіщних радянських виробів дитячого легпрому, вони здавалися прибульцями з іншої планети.

«Дарма німці не перемогли у тій війні! Зараз усі мали б такі іграшки, як у тебе!» – заздрили мені діти, навіть з Магніто-

горська і Чити (їхні мами працювали викладачками російської мови у нас у школі).

У дев'ятому класі до школи прийшов преферанс. Його за-
ніс до нас Валера Румянцев, який грав краще за всіх. Отак
потроху за першу чверть я програв майже двісті карбован-
ців. Де такі гроші взяти – не знав і був впад у відчай, але той-
таки Валера прийшов на допомогу. «Можна відпрацювати на
стометрівці», – запропонував він утаємничено на уроці НВП
(начальної воєнної підготовки). «Стометрівкою», як з'ясу-
валося згодом, на сленгу київських фарцовщиків називався
шматок Хрещатика від магазину «Каштан» (аналог валют-
ної «Берізки») на перетині з бульваром Шевченка і до Цен-
трального гастроному (звідки починалася вулиця Леніна –
нині Богдана Хмельницького).

«Ти ж неповнолітній, до того ж приводів до міліції не мав.
З гарної родини, отже перший раз пробачать. Але краще не
попадатися й у разі чого казати: знати нічого не знаю, про-
сив у дяді жувальну гумку», – напучували мене «старші то-
вариші» перед першим виходом «на панель». Моє завдання
– «чіпляти інтерів», тобто закордонних громадян, що їх яки-
мись вітрами задуло до Києва. Розговорившись (англійську
я знав непогано), я мав довести наш діалог до фрази: «Вот
ебаут чендж?».

Половина респондентів зазвичай відмовлялися, решта ж
проковтували наживку, питаючи: «Вот кайнд оф чендж?». «Со-
вієт амі юніформ, спешел сувенірс, флегс, айконс, коінс,

олд бук, мегезін енд мені азер». У «жирний» день за чотири години на ту мультку чіплялося до п'яти чоловік, у поганий – один-два. І тоді я вів їх до старших товаришів у дворик на Пушкінській, де вони брали інтерів під свою опіку і влаштовували їм «чендж», міняючи радянську військову форму, ордени-медалі, радянські монети і різний сувенірний крам (ложкі-матрьошкі) на уживані та не дуже – фірмовий одяг, сумки, фотоапарати, плеєри, а інколи й справжню валюту у вигляді американських доларів, німецьких марок та фінських крон. За кожного клієнта я отримував три карбованці.

Отак, десь за два місяці, особливо не переобтяжуючись, працюючи по п'ятницях, суботах та неділях, я віддав увесь борг та й покинув цю справу, бо ледь не потрапив під облаву, що відбулася за півгодини до моєї чергової «зміни». Знайомих хлопців замели усіх разом зі старшими товаришами. Когось відпустили, комусь дали умовний термін, а когось навіть закрили за валютні операції (від восьми років з конфіскацією). Я реально пересцав і покинув свою нетривку кар'єру фарцовщика, збагатившись твердим переконанням, що Радянський Союз програв ЕСТЕТИЧНУ війну західному світу.

Програв на культурологічному, інтелектуальному рівні. Ми слухали західну музику, ми вдягалися у західні шмотки і намагалися читати західних авторів. Йобаний совок завжди заганяв інтелігенцію та вільну думку в підпілля, у концтабір,

стріляв, душив, труїв. Завжди апелював до маси та тваринних інстинктів, продукуючи саме таку – плебейську, антиестетичну – традицію.

І лише Штірліц в ССівській формі давав хоч якусь розраду і надію на те, що і совок може виглядати достойно, маскуючись за естетичними напрацюваннями Заходу. Що згодом і довела практика. Адже найлютіші «антифашисти» чомусь не носять обісрані хебешні галіфе чи сукні виробництва «Мосшвейпром». Натомість воліють вбиратися в Х'юго Босс (який і розробляв моделі ССівської форми) та у сукні від Коко Шанель, звинуваченої в колабораціонізмі.

Що й казати: попи обирають «Майбахи» і «Ролс-ройси», а не «Жигулі» й «Ниви», колишні комсомольці та партійні бонзи відпочивають в Баден-Бадені, а не в Саянах чи Кисловодську, навчаючи дітей по Лондонах, Бостонах та Парижах. Увесь совок виявився тотальною брехнею для бидло-люмпена, як і нинішня путінська Росія – правонаступниця цього трухлявого брехливого монстра. І лише автомат Калашникова – єдине справжнє цивілізаційне досягнення совка, а ще шапка-ушанка, яка прикриває довбешку, напхану салатом олів'є, перемішаним із фантомними болями ампутованих часом досягнень типу: «ми Берлін брали і в космос летіли!». І ніяк та довбешка не хоче думати, як виробити щось типу айфону чи планшета. А на хуя? Коли можна піти й відібрати або спиздити у сусіда.

Тому конфлікт Росії із Заходом – це, за великим рахун-

ком, естетична війна між засраним ватником і формою СС, визнаною найстильнішим одностроєм усіх часів і народів. «Кожному своє».

А от кого насправді жаль, так це мільйони страчених і спалених у печах євреїв, які полягли у боротьбі між цими двома полюсами світового естетичного тяжіння.

Пісня п'ята

Взорвали бюста в саду біля обкому

**(відео – Ютуб за тегом: Орест
Лютий «Взорвали бюста»)**

– Наступна наша пісня присвячується бойовим побратимам з товариства «Тризуб» імені Степана Бандери, – продовжує Орест концерт. – Саме вони у 2010 році підірвали бюста Сталіну перед Запорізьким обкомом партії. За мотивами цієї події створено текст пісні, що від самого початку увійшла в наш сталий репертуар. Ба навіть більше: восени 2012-го після виходу в світ першого альбому, до мене підійшла дружина одного з так званих «васильківських терористів», яких ув'язнив режим Януковича за брехливим звинуваченням у підготовці теракту, і сказала: «Ваші пісні підтримують у тюрмі їхній бойовий дух. Пишіть ще». Її слова не те щоб змінили наше ставлення до проекту. Вони вкотре переконали нас у правоті нашої справи. Всім лютим бандерівцям, славним героям тризубівцям, УНА-УНСОвцям, «Патріотам України», футбольним фанам та всім, хто згодом утворив добровольчі батальйони «Правий сектор», «Азов» та інші, присвячується наступний твір. Співається на мотив «Поспелі вішні в саду

у дяді Вані».

Взорвали бюста в саду біля обкому
У Запоріжжі, таки підірвали бюста.
То наші хлопці, патріоти із «Тризуба»,
Падлюці Сталіну ввалили дуста.

ПРИСПІВ.

Ти, Любомирчик, не штовхайся, а ти, Зенку, помовчи,
А нумо, Бодя, подай гранатомет...
Взорвали бюста в саду біля обкому,
І замість Сталіна стоїть тепер намет...

А в тім наметі комуняки знов рішають,
Як їм з бандитів поробить героїв.
На те їм скажем: комуняку – на гілляку
І знов гранатами падлюк накроєм.

ПРИСПІВ.

Замість останнього рядка: «І замість Сталіна стоїть тепер
клозет».

А в тім клозеті чи то Гітлер, чи то Путін,
Якесь фашистське чи чекістське рило...
Мочить в сортіре ту імперську заразу,
Щоб комуністам неповадно било.

ПРИСПІВ.

* * *

Аби називатися повноцінним бандерівцем і «націонал-фашистом», маєш насамперед стати українцем. Це аксіома. І не має значення, скільки в тобі російської, польської, єврейської чи німецької крові. Бо українець – це не тільки національність, це стан духу і душі. Адже за часів, коли я свідомо включився у визвольний рух, право бути українцем треба було спершу вибороти, а тоді щодня боронити.

У 1989-му, після армії, я вже не застав тієї країни, котру пам'ятав. За два роки все змінилося. Я вперше – клянуся! – вперше почув у Києві українську мову... Не в телевізорі, не в інститутських стінах, де українською в побуті спілкувалися лічені професори, яких усі вважали старими маразматиками, й не з вуст селян на базарі, що розмовляли здебільшого страшним суржом... Трапилося це в Будинку культури авіазаводу ім. Антонова на концерті групи «Воплі Відоплясова» – у зал набилося тоді повно моїх однолітків, студентів університету Шевченка, педінституту, політеху, інших вузів, і всі довкола говорили українською...

Саме тоді я, «русифікована київська падлюка», – вперше! – теж перейшов у побутовому спілкуванні на українську і, не повірите, відчув захват і піднесення, відчув себе представником молоді модерної нації, що народжувалася у

мене прямо на очах. Не українцем шароварно-жлобського розливу, не тупим фольклорно-етнографічним ембіцилом, не холопською почварою кремлівсько-імперського штибу, а СПРАВЖНІМ, ЖИВИМ УКРАЇНЦЕМ! Не зважайте на певну пафосність моїх слів – у цьому місці своєї оповіді я не можу втриматися від подібних нот, бо вони якнайкраще передають ту піднесено-романтичну атмосферу, в якій моя генерація з дітей гомо-советікус перетворювалася на українських патріотів.

Пам'ятаю, тоді виголив собі на голові справжнього чуба, почепив на чорну вишиванку червоно-чорний прапорець з портретом Степана Бандери і ходив так Києвом, наражаючись інколи на ненависні погляди відставних кадебістів, потворних комуняцьких старушенцій та колишніх партактивістів, які буравили мене очима, а я чхати на них хотів! «Комуняку – на гілляку!», – проказував про себе як молитву цю фразу, аби відвести порчу, хоча про всяк випадок завжди носив у полотняному рюкзаку своєму важеньку гирьку та армійський ремінь з мідною пряжкою, яким вправно міг відбитися від ворогів у разі фізичного нападу.

Мама часто заламувала руки і плакала, що мене заметуть у КДБ, а я їй на це відповідав: «Хай беруть! За Україну і життя покласти не жаль!» – «Дурак! Ой, молодий дурак!» – бідкалася мама. «Ну як справи, бандерівець?» – завів тоді й батько звичку жартома називати мене «бандерівцем». «Та нічого, – теж ніби жартома, відповідав я йому, – от незаба-

ром виборемо незалежність й усіх вас, комуняк та кадебістів, вишлемо з країни». На те батько трохи ображався, бо хоч не був кадебістом, але в партії «состоял», не стільки через ідеологічні принципи, скільки через необхідність, бо служив режисером-постановником у великому відділі фестивалів та концертних програм. «Ну-ну, – відказував він мені, – ти таки будь із цим обережний, бо мені здається, ще трохи, і знову почнуть закручувати гайки. І буде тобі справжня тюрма, а не Незалежність!».

Хоча про яку незалежність можна було говорити, коли ніхто уявити собі не міг, що велика радянська імперія посиплеться в один день. Адже довкола простиралася величезна, безкрайня територія – від самих Карпат аж до Курильських островів, – щільно заселена численними племенами гомосовітікус. Велетенська сіра біомаса, чи то пак «особлива порода» людей, у яких імперська держава прагнула відібрати-вишкребти національні, культурні, ментальні відмінності, – плекаючи у такий спосіб «єдиний радянський» народ, таку собі мільйонноголову гідру, що її селили в будинках барачного типу (байдуже що «хрущовської», що «брежнєвської» забудови), довбешку задурювали визначною місією (типу «світлого майбутнього»), годували мистецьким ерзацом (типу естрадної попси), шлунок набивали дешевою вареною ковбасою, а розум заливали доступним алкоголем.

Аж раптом якомусь придуркові на прізвисько Горбачов (хоча чому придуркові – була б моя воля, я б спорудив йо-

му монумент на центральній площі Києва як асоційованому творцю Незалежної України) спало на думку позбавити народ алкоголю. І все – імперія завалилась. На її руїні постала, а правильніше буде сказати «впала нам на голову», Незалежна Україна. І що з нею робити, гадаю, мало хто знав – ті десятки, ну, може, сотні патріотів, які насправду відсиділи за Україну у мордовських чи пермських таборах, просто фізично не спромоглися б охопити усі ділянки та фронти державотворчої діяльності, ладнаючи підмурок нової країни.

Натомість зайняли їхні місця хохли-перевертні, московські запродавці, повилазила нагору хижа, бандитського виду наволоч – всілася у Верховній Раді, приймає якісь закони, радиться, «мутіт», «решаєт»... Навіть Народний рух України, що так славно виступив на початку дев'яностих, тріщить по швах, бо не здатні й самі патріоти домовитися між собою. І в цьому я бачу запоруку подальшої запеклої борні між «дійсно Україною» і «псевдоУкраїною», або таким собі сурогатом УРСР, в який нас може знову потягнути уся та комуно-фашистська компартійна зараза, нині перефарбована на adeptів незалежності (повбиралися у вишивані сорочки й зі слізьми на очах співають «Ще не вмерла...», прикладаючи праву руку до серця).

Ну, почали видавати книжки Стуса, Винниченка, Хвильового; згадали усіх, хто належав до когорти Розстріляного відродження, відродили пам'ять про Курбаса, Крути й УНР. Почали майже потайки, але все ж говорити про Голодомор

1932–1933 років. Із Західної України доходили звістки, що то тут, то там на сільрадах вивісили жовто-блакитні прапори. Але то, радше, була гра – в Україну. Імперія здавалася чимось могутнім і незборимим.

Це вже потім була перша «Червона рута», Брати Гадюкіни, Сестричка Віка, Андрій Миколайчук, потім була «революція на граніті» й багатотисячні мітинги, «живий ланцюг» на день злуки УНР і ЗУНР, Янаєвський путч (ми з моїм армійським товаришем Шурою Бойком збирали під ялинами біля Центральної пошти цеглини – мали намір скористатися ними проти танків, якщо б їх кинули на придушення «антинародних виступів»).

На щастя, танків не трапилося, натомість впала до наших рук Незалежність, і всі сп'яніли від щастя. Ходили, браталися, співали стрілецьких та повстанських пісень. А за мною в родині так і закріпилося прізвисько «бандерівець», хоча насправді про Бандеру я знав мало – він був для мене радше уособленням спротиву советській системі, тому імперському комуно-фашизму, що поховав мою державу й закатував мільйони безневинних моїх земляків.

Степан Бандера був найближчим, найдосяжнішим, ще майже живим втіленням того незборимого українського Духу, який промовляв у мені. «Бо Бандера для комуняк і азіатів як червона ганчірка для бика! Боятися понад усе вільної, щасливої та справді незалежної України, бо як буде така Україна, то не відродиться вже більше імперія!» – отак ду-

мав я собі у ті благословенні часи.

Пам'ятний червоно-чорний прапорець з портретом провідника ОУН-УПА лежить тепер у кришталевій НДРівській вазі поруч з іншими артефактами тієї вільної щасливої пори – ручкою В'ячеслава Чорновола, яку він забув на столі, а я поцупив після його виступу в Спільці письменників на зборах РУХу, довгою стрічкою індійських презервативів, на якій Левко Лук'яненко лишив напис чорним фломастером «За Вільну, Єдину, Соборну Україну!» (так, певно, і не зрозумівши, на чому він розписався), та календариком з портретом Тараса Петриненка на тлі українського прапора та надписом: «Вірне серце твого сина я кладу тобі до ніг» і, знову-таки, автографом на зворотному боці. І дарма, що я вже давно не ношу того оселедця, проте в душі однаково лишаяся відданим усім тим принципам і думкам, що ними жив на самому початку дев'яностих, коли відчув себе СПРАВЖНИМ УКРАЇНЦЕМ, або, якщо хочете, «бандерівцем».

Уривок з роману

«Доба. Сповідь молодого бандерівця», 1994 рік.

Пісня шоста

Дарино

(відео – Ютуб за тегом: Орест Лютий «Дарино»)

А тепер трохи про баб. Про кацапських баб.

Страшні вони, кацапські баби, для чоловічої природи. Завжди усім незадоволені, які б скарби до їхніх ніг не складали. Згубить чоловіка така баба, яким би хорошим не був. Усе перекрутить, усе переінакшить, облає, обреше, по світу пустить з дурною славою. А все тому, що кацапська баба. Повно таких у світі, повно у Раші, та й у нас достоту розвелось.

Позасідали в редакціях глянцевих журналів, рекламних відділів, на телеканалах – чоловіків собі гідних виглядають, а самі хижі, мов гієни степові, тільки про статки та свіже м'ясо думають. Що б де в кого урвати, за чий рахунок кудись поїхати, кому піхву свою подорожче продати.

Буває, закохаються, запурхають, заметушаться: мовляв, знайшла чоловіка своєї мрії. Місяць, два, півроку, аж дивишся – вже плаче, а тоді сльози висушить, і знову металом блискають очі, сталь у голосі: «Всі вони сволочі, всі гандони і підараси, і нема їм прощення. Мочити їх по повній програмі!»

Бо закохується кацапська баба у гідних чоловіків, статечних, незалежних, зі своєю думкою і життєвим проектом. Проте, як домоглася свого, як причарувала, як на одне місце сіла, то вже й бере віжки до рук, уже наказує, що робити, а чого не робити, з ким товаришувати, як гроші заробляти, кому шану віддавати, а кого послати якнайдалі. А як стане чоловік дибки, як скине тварюку зі своєї шиї, то вже скиглить і верещить: «Падонак, нігодяй, я тебе добра желяю, а ти со мною вона как!». Усе видає себе за золоту рибку із казки, а насправді – лише лайлива стара.

І не візьме до голови, що чоловіка поважати треба, бо на те й дається чоловік жінці, щоб жінкою бути – лагідною, мудрою, надихати, а не сварити, кохати, а не примушувати, болі й рани лікувати, а не всаджувати гострі пазурі у саме серце. Тоді й чоловік відгукнеться, відкриється, все зробить, аби щасливою була, подарує дари небесні й життя вічне у вигляді дітей щасливих і здорових. Але невідомі ці почуття для неї, бо не знає справжнього Бога, а лише хреститься, ніби циркова папуга, та проклинає Божим іменем.

А ще вона завжди права – кацапська баба, а навіть якщо не права, то все одно права, бо «я же – жінчина». А ще, не дай Боже, – мати, то все – ховайся. Материнство для кацапської баби – свідоцтво її біологічної повноцінності. Як для кацапа у тюрмі відсидіти чи в армії відслужити, так для кацапки – «детей нарожать». Дарма, що ростуть забиті й недокохані, хоча пристойно вдягнуті й до школи споряджені. «А хуле,

я ж їх абеспечіваю!»). Сидить кацапська баба у Фейсбуці чи по телефону балакає – кістки всьому світові перемиває, бо тільки у лайці, брехні та словоблудді щасливою робиться і значущість свою відчуває тільки тоді, як притопить когось чи з лайном змішає.

Цілі армії невдоволених, хижих, заздрісних кацапських баб позасідали в редакціях бульварних видань та таблоїдних сайтів, чигаючи на поживу: кого б закловати, кому б на голову помиї вилити, а кого й заживо зжертити. Варяться у цих міазмах, тхнуть, старіють, роблять собі підтяжки, накачують губи силіконом. І ото сидить собі самотня кацапська баба перед телевізором, шостим чоловіком покинута, дітьми забута, і дивиться чергове шоу «Як вийти заміж» чи «Битва екстра-сенсів». Гине, шкарубне від злості й люті, що зсередини її мов пекельний вогонь спопеляють. Типова відьма – кацапська баба. А поруч із нею розбите корито.

– Ось чому я й досі не одружений, – каже Орест зітхаючи, – бо не знайшов того єдиного кохання, але вірю, знаю, що зустріну ще дівчину своєї мрії, отаку, як у наступній пісні, що її ми присвячуємо українським жінкам: нашим берегиням, нашим янголам-охоронцям. Мамам, дружинам, сестрам, донькам, які завжди поруч у найважчі моменти. У горі й у радості, у мирі і війні, у скорботі й тріумфі. Дякуємо вам, наші єдині, вірні, милі та прекрасні, за те, що ви – не кацапські баби. Ми вас любимо!

Орест співає на мотив «Катюші»:

Розквітли бузок і черемшина,
Поспішали хлопці та й на плай.
Їх збирала у похід Дарина
Захищати рідний отчий край.

Виряджала, пісню заспівала
Про дружину вірну, молоду
Та й про клятву, чинну до загину,
Боронити землю дорогу.

Ой, співа-співаночко дівоча,
Ти полинь за соколом услід,
І бійцю в Капатах проти ночі
Від Дарусі передай привіт!

Хай він вірить в українську долю,
Хай він друзів пильно стереже,
Хай він правду боронить і волю,
А любов Даруся збереже.

* * *

- Та вона ж у тебе кацапка! Типова кацапка...
- Не кажи так, друже, вона все ж таки мати моїх дітей...
- Добре, вибач. А боляче робить, бо любить.

– Та ну її на хер, таку любов! У мене вже серце не витримує від її «обіймів».

– Так, а якого хуя одружувався?

– Дитину хотів зберегти. Ну і любив її страшенно. Красива вона, зараза... Очей не відвести. Таке, знаєш, кохання-пристрасть, що вбиває. І наче бували у нас непогані часи, але сказати, що жили «душа в душу», – не можу. Весь час якісь сварки, якісь суперечки... Сподівався, що якимось налагодиться, але чим далі, то ставала все нестерпнішою. Інколи ноги додому не йшли, бо щовечора – скандал. Та сказала про тебе те, а та – те...

Оці її гламурні подруги і друзі-гомосексуалісти, яких постійно у домі було повно, мене на дух не переносили. Я її попереджав: «Не пускай нікого в наше життя, не винось сміття за поріг, бо розірвуть, пошматують, розжують і виплюнуть». А вона мені: «Чого ти мені рота затикаєш? Що хочу, те й кажу, з ким хочу, з тим і спілкуюся!» Знаєш, є така порода «жінка з хуем», так ото вона така. А на хера мені «жінка з хуем»? У мене свій є. І весь час намагається тим «хуем» зі мною помірятися. Усюди я не правий і все роблю не так... І тут дебіл, і тут козел. Не жінка, а кінь із залізними яйцями. Останнім часом взагалі нестерпною стала: вважає, що з'їхав з глузду з усією цією революційною діяльністю. Спинний мозок вигризає...

– Невже не розуміє?

– Та яке там «розуміє»? Вона розуміє тільки те, за що гро-

ші платять. Кажу, що я дебіл, піарюся на крові, здохну під парканом, й узагалі через мене розпочнеться Третя світова війна.

– Я тільки не можу зрозуміти, скільки у вас точно дітей?

– Троє спільних: Андрійко, Оріся та Іванчик. Та ще по двоє дітей від попередніх шлюбів. У мене Софійка та Іванка, а у неї Стася і Саша – вони разом із нами живуть. От і виходить, на двох – сім, у кожного по п'ять, а спільних троє...

– Це пиздець!

– Про те й кажу. Оце вже десять місяців минуло, як вигнала з дому. За дітьми сучив нестерпно.

– То, може, помириться?

– Як? Вона ультиматум ставить: або Орест Лютий, або родина.

– Зовсім подуріли баби!

Ми з друзями сидимо у підпільному пабі «Бактерія» на Подолі й поволі цмулимо світле «бердичівське», інколи запиваючи його радикально ірландським «Джеймсоном». Довкола буває фашизм. Молоді дизайнери обговорюють за барною стійкою результати матчу «Манчестер» – «Челсі», філологи з «Могилянки» сперечаються з приводу заяви Андруховича, що Донбас і Крим – це невиліковно проросійські землі, які гальмують розвиток модерної України. Фанати київського «Динамо» грають у настільний футбол два на два.

У пабі ще купа цікавого модного люду, як зазвичай і буває суботнього вечора. Якись пихаті дизайнери, спрагли до богем-

ного спілкування мультимільйонери, справжні фашизоїди з Білорусі, – всі у сваргах, зігах та свастонах (і куди Лукашенко дивиться?), милі слов'янські дівчата в намистечках та оберегах, якісь розгульні англосаксонські тітки з товстими сраками та розпущеним рудим кучерявим волоссям (чим довше п'єш, тим привабливішими здаються), художник Ройтбурд – приставлений до України світовим сіонізмом, аби не допустити антисемітських проявів (хоча з огляду на фейсбук-пости – праворадикал та жидобандерівець ще той, але ми його страшенно любимо за блискучий гумор і найвищий рівень єврейської скорботи, що, мовляв, усе пиздець, «припливли» з будь-якого приводу), а ще режисер та кінопродюсер Даня Ковжун, поет Артем Полежака, Дмитро Жила (натхненник і співвласник закладу), наш львівський побратим веселий Ванца, Олексій Шемотюк – архітектор, Гена Тітов – скульптор та багато інших. Гарна фашистська компанія.

Ми сидимо з художниками за правим кутовим столиком. Я, Сем, Бурмиленко і Манекен – кістяк націонал-анархічного мистецького угруповання Союз Вольних Художників «Воля або смерть». На порядку денному презентація великого арт-буку «Жлобологія» на Львівському Форумі видавців та заключної виставки проекту «Жлоб-Арт» у «Мистецькому Арсеналі» в листопаді 2013 року. Арт-бук лежить перед нами. Понад триста сторінок тонкого гумору та нищівної сатири, а ще радикальних висловлювань та конфронтаційних суджень, суперечливих фактів, відвертих провока-

цій, геніальних ілюстрацій та парадоксальних доктрин. Розкішне видання.

Всі робочі питання обговорено, і бесіда продовжується у вільному руслі.

– Зараз питання «ліві-праві» неактуальне, – бушує Манекен, який нещодавно повернувся із закордонної подорожі і п'є виключно горілку. – Ну які, на хуй, «ліві» типу Р. Е. П., усі ці Кадани, Кадирови, SOSка й уся ця пінчуківська хуйня, які вони ліві? Ліві в

Греції мочать урядовий квартал чи в Неаполі захоплюють будинки і роблять з них галереї, доки туди не прийде поліція! А ці сидять на соросівських чи пінчуківських грантах і грають у лівизну. Це скоріше ми «ліві», бо ми реально працюємо із соціальним контекстом, за який можна по пиці отримати. І взагалі, я вважаю, що від цього шаблону «праві-ліві» треба відходити. Є реально протестне мистецтво, низове, люте – жодними інституціями не фінансоване, а отже вільне від будь-якого впливу, а є мистецтво пригодоване, фейкове – такий собі радянський «госзаказ» – тільки у різних буржуазних ЛГБТ-формах і формочках.

– Та підараси вони конкретні! – рубонув рукою Сем. – Пішли, покуримо...

Ми виходимо на ганок, хоча в «Бактерії» можна курити і за столами.

Над Києвом пливе тихий ліловий вечір. 31 серпня 2013 року. Останній день літа. Рівно 12 років від того дня, коли ми

з дружиною стали близькі. Це сталося в поїзді «Севастополь – Київ».

– Скрути мені цигарку, Іване, – прошу я Сема.

Поки він це робить, я сідаю на східці. Прокляті спомини не дають спокійно жити, особливо коли вип'ю.

Ми познайомились у 1989-му, коли я повернувся з армії. Вперше побачив її того ж 31 серпня на сцені театрального інституту, де проходила церемонія посвяти у студенти. Ця дата взагалі якась міфічна для наших стосунків. Виходить, що сьогодні 24 (!!!) роки, як я її знаю! Офігеть!

Вона стояла у рожевій сукні в чорний горошок у стилі «пін-ап» і була найвищою на курсі. Метр вісімдесят чотири. Мені завжди подобалися високі дебелі дівчата. Жодних комплексів щодо зросту з моїм метр вісімдесят я ніколи не відчував. Ще тоді ми з моїм другом Сашком Самаром звернули на неї увагу. Вона виділялася серед однокурсниць якоюсь гордовитою поставою і незалежною, трохи самовпевненою манерою поведінки. Була мов та степна кобилиця – демонстративно зухвала, показово розкута, зверхня і норавлива. Читала щось зі сцени, чи про «мавку лісову» чи про Зою Космодем'янську, я вже не пам'ятаю.

Нагода познайомитися особисто трапилася того ж тижня. Ввечері я зайшов до гуртожитку, і Саша Самар мені її представив: «Знайомся, Анжела Грищенко з Нової Каховки».

«Привіт», – сказав я, і ми зустрілися поглядами.

Як би це не банально звучало, то була любов з першого погляду. Любов, доля, рок, божественний задум, кармічний вузол – називайте, як хочете, знаю напевне: так починаються усі справжні любовні драми на землі.

За кілька днів запросив її на прогулянку. Ми ходили золотим осіннім Києвом. Я читав їй власні іронічні вірші, смішив, розважав, купував морозиво. Одного разу ми навіть цілувалися. Це було у скверику на Львівській площі. Там і досі стоїть та лавочка. На тій лавочці ми і розсталися. Адже я, падлюка, «закрутив роман на стороні». Їй про це донесли «подруги».

Оскільки Анжела була на курс молодша, ми навчалися у різних корпусах. Вони – на Ярославовому валу, а ми – на Хрещатику. На курсі ми підтримували абсолютно дружні стосунки з двома одеськими дівчатами Мариною і Тамарою. Марині я відверто симпатизував. А була ще третя – Муля, яка навчалася з нами, але жила у гуртожитку з Анжелою в одній кімнаті. Саме вона розказала їй, що я симпатизую Марині, хоча нічого серйозного між нами тоді ще не було. Проте Анжела люто приревнувала, сказала, що я покидьок і брехло, і не треба їй ніяких віршів, і взагалі вона киян за людей не вважає, бо всі ми маминькини синки, життя не знаємо, за батьківськими спинами ховаємося, кароче, гандони і підараси.

«І щоб я тебе більше у моєму житті не бачила!» – встала і пішла геть.

Отака була від початку норавлива і горда.

Через якийсь час я одружився із Мариною, Анжела побралася із Сергієм Негоровим, більш відомим як Вілен Єгоров – нині знаний український кліпмейкер. У нас народилися діти. І жили ми десь у паралельних світах, аж доки наприкінці літа року 2001 від Різдва Христового доля не звела нас на кримському узбережжі, де ми обоє знімалися у фільмі Оксани Байрак... назви навіть не пам'ятаю.

– Тримайте цигарку, пане отамане! – Сем простягає мені самокрутку. – Зроблено, як для себе.

Взагалі-то, я не палю. Але як приходжу до «Бактерії», то можу собі дозволити пару-тройку самокруток із міцним голландським тютюном.

– Дякую, друже! – Він дає мені прикурити.

Глибоко, з насолодою затягуюсь і випускаю у повітря сизу хмару тютюнового диму, в якому постають далекі спогади.

Ось ми сидимо в кадрі на терасі татарського ресторанчика «Старий Крим», що висить на скелі поблизу траси Сімферополь – Ялта. Тепер, коли буваємо у Криму, ми завжди називаємо цей ресторанчик «своїм», бо там наші почуття спалахнули знову. Вона у зеленій сукні. Руде волосся розсипане по плечах. За сценарієм ми – молоде подружжя у стані медового місяця. У перервах між дублями вона щось без упину говорить, розповідаючи, як їй важко далися останні зйомки у Києві, які всі ці оператори й освітлювачі гандони і підараси, а я дивлюся на її пухкий рот, довгу шию, граціозні пальці,

що тримають келих із червоним вином, і мені її страшенно хочеться.

Ось ми на яхті, пришвартованій в Гурзуфі, сидимо у кадрі. Я в махровому халаті, а вона у купальнику. Читає в перерві між дублями глянцевої журнал і паралельно весь час щось говорить. Я дивлюся на її довгі ноги з бездоганим перламутрово-рожевим педикюром, на її граціозну шию, на її пухкі губи, що розказують мені, як важко самій виховувати двох дітей, бо покидьок-чоловік не платить ані копійки грошей. Граціозні пальці тримають високий келих із шампанським, і мені її страшенно хочеться.

Ось ми у кадрі їдемо в розкішному червоному кабріолеті «Порше» кримським серпантинном. Я за кермом. Вона поруч, у білій сукні, хустці та білих дорожніх окулярах. Час від часу, відволікаючись від дороги, я дивлюся на бездоганий профіль з видовженими рисами обличчя. Вагнерівська руда валькірія. Абсолютно арійський типаж, рідкісний антропологічний матеріал. Такі жінки мають народжувати якомога більше дітей. Вона розповідає мені, як важко знайти для дітей гарну няню. Її мама неспроможна нормально наглядати за дітьми і взагалі, відразу по тому, як вона перевезла її з Каховки до Києва, та завела роман з якимось лисим хуем, що намагається претендувати на її квадратні метри. Я дивлюся на неї, і мені її страшенно хочеться.

Студентський шлюб – ненадійна основа для довгого і щас-

ливого подружнього життя. Два роки тому, коли я пішов з театру, почав працювати на телебаченні й заробляти незлі гроші, наші стосунки з Мариною дали тріщину. Спершу я був сценаристом, режисером, а згодом отримав власний проєкт на одному із загальнонаціональних комерційних каналів.

Гроші розбещують. Особливо, коли в тебе тільки-но починають складатися з ними стосунки. Можливість не економити кожна копійку, замовляти в ресторані все, що рекомендує шеф-кухар, не зазираючи у меню, зрозуміти відмінність між коньяком «Закарпатським» і справжнім, не паленим «Ремі-Мартен VSOP», на власні очі побачити, чим відрізняється захід на Куяльнику від заходу на Маврикії, Мадейрі чи на фінських озерах. Усе це накладає відбиток на спотворену жебрацькою юністю та посттоталітарним спожи-вацьким синдромом свідомість.

Чимало моїх земляків і досі переконані, що «деньгі решають усьо». Покоління нуворишів змінюють одне одне разом із хвилями перманентної зміни влади у країні. Колишнім гомосовєтікус зносить дах, коли вони допадаються до годівниці. Бабами здебільшого заволодіває шопінговий шал, а чоловіки, намагаючись підняти самооцінку, досліджують теми: чим внутрішні й зовнішні статеві органи філіппінок відрізняються, приміром, від тих же органів мулаток, чилійських індіанок, іспанок або японок. Що далі, то цікавіше... Хочеться іще та ще. Тут головне – впоратися зі швидкістю на віражах.

Я не впорався. Пустився берега – особливо того року.

– А що, пане отамане, – сідає поруч зі мною Сем, – не хуйово ми так на усю країну виступили зі жлоб-артом! Хто б міг подумати, що цей проект так збіжиться із часом. Просто пророки якісь.

Я киваю головою і знову глибоко затягуюсь димом самокрутки.

Взагалі, за статусом нам мали купити квитки на літак. Ми на ту пору вже були хоч і молодими, та визнаними акторами «з телевізора» й отримували доларів по триста за знімальний день, тоді як середня зарплатня по країні ледь дотягувала до сотні зелених у місяць. Чотири знімальних дні – й річна зарплата пересічного українця у тебе в кишені. Рай!

Але квитків на літак не було, і нам узяли квитки на поїзд «Севастополь – Київ», що прибував у Київ о сьомій ранку, і Анжела теоретично встигала провести старшу доньку до школи.

Вона ось-ось мала офіційно розлучитися з чоловіком. Мій шлюб теж висів на волосині, бо дружина здогадувалася про зради і вже відверто висловлювала своє обурення, коли я недолуго намагався пояснити «довгі нічні зйомки» чи запах жіночих парфумів на своєму тілі. А я вже і не ховався. Ми купили трикімнатну квартиру на Оболоні, зробили в ній ремонт, їздили відпочивати за кордон, то в чому справа? Після жалюгідних «театральних» заробітків я почував себе

справжнім Ротшильдом і альфа-самцем, прагнув випробувати себе і цей світ на міцність.

Нам як «зіркам» купили одне купе на двох.

– Ви ж там дивіться, поведіться пристойно! – підморгнула хитрим оком Байрак, проводжаючи нас до таксі. Як наврочила.

Вже у Сімферополі ми взяли до купе дві пляшки шампанського і фрукти. Сіли в абсолютно порожній вагон і повернулися до Києва законними коханцями.

Довго ще трималися за руки у привокзальній кав'ярні, пили чай і мовчки дивилися одне на одного, прислухаючись до нових і дивних порухів і рухів у наших тілах і душах. Дитину до школи вона того дня не відвела. Це зробила за неї няня.

– Ви стали жертвою синдрому «обладання». – Сем допалює й інтелігентно озирається, куди б ото викинути недопалок. – Карл Густав Юнг про це казав. Жінчина як вещь. Красива статусна жінчина підкреслює чоловічу маскуліність. З нею ви відчували себе мачо. Це ж круто – мати поруч таку самицю. Значить, він ого-го! Значить, він чогось та вартий, – мають думати про вас інші. Замість «бути», ви полинули у систему «мати» і стали її заручником, втрачаючи самого себе. Тепер відбувається зворотний процес повернення і відшукування власного ества. – Не знайшовши поруч смітника, Сем обережно викидає недопалок під сходи.

– А знаєш, чим інтелігентна людина відрізняється від

жлоба? Це я сьогодні придумав...

– Чим?

– Тим, що інтелігентна людина, коли допалить, завжди озирнеться навкруги, шукаючи, куди викинути недопалок, а жлоб просто кидає собі під ноги, не дивлячись.

– То що ви хочете сказати, що я – інтелігентна людина?

– До того ж розумна. Потрапив у десяточку моїх роздумів. А ще Карл Густав Юнг любив пригадувати давньоримське прислів'я: «Після злучання тварина сумна».

– Це ви до чого?

– Та щось останні роки багато сумував...

Пісня сьома

Пісня про далеку батьківщину

**(відео – Ютуб за тегом: Орест Лютий
«Пісня про далеку батьківщину»)**

На початку двохтисячних країна, здавалося, збожеволіла від нових матеріальних перспектив. Не знаю, що там коїлося в економічній, фінансовій та кредитній сферах, але гроші у народу з'явилися в такій кількості, що київський автопарк майже повністю оновився років за три. Кудись зникли ще радянські «Жигулі», «Волги» та «Москвичі», завезені у дев'яності напівіржаві «Форди-скорпію», «Опелі-кадетти» та дуже популярні БМВ «троєчки». Натомість матеріалізувалися цілком новенькі – з автосалонів – вишукані й модерні «Сітроєни», «Хонди», «Форди», «Міцубісі» та «Тойоти», я вже не кажу про машини представницького класу та джипи. Ледь не щомісяця рекламно кричали про себе нові бутіки, розважальні заклади, торговельні центри та гіпермаркети електроніки.

У 2002 році я створив власну агенцію з організації та проведення корпоративних свят. Ми відкривали найшикарніші ресторани, магазини, готували міжнародні автосалони, ви-

ставки, справляли Дні Шахтаря та Дні Металурга. На телебаченні вів лотерею та два розважальних шоу. А ще став обличчям реклами прального порошку «Тайд», де заробляв по десять тисяч доларів за знімальний день.

Анжела теж не гаяла часу і перетворилася на справжню телевізійну діву, завела персональних стилістів, перукарів, візажистів і потрапила до топ-десятки найкрасивіших жінок України.

Від вересня 2001-го до липня 2004-го, коли ми офіційно розійшлися із найгучнішим за всю історію українського шоу-бізнесу скандалом, наш роман хто тільки не обговорював. Ми були дурні, молоді й дозволяли собі з'ясовувати стосунки у публічному просторі. Вони жили плітки, інсинуації, перекручення й провокували появу всіляких статей у жовтій пресі, смажених новин у таблоїдах, на сторінках бульварних видань.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.